

צקלון

צבא הגנה לישראל
הוצאת «מערכות»

צק לון

לקט תרנומים

תוכן הענינים

- התקפה לאורכו של קורכם .. .. קמיטן ר. א. גאגלר
ולויט נ. א. קאנצונה 3
- צעידת חיילים - נשק .. .. לויט'גני ל. ק. טראסקוט 14
- מקלעים-בינוניים בפעולות בהרים .. .. קולי ק. דונאיאב
וקולי נ. סיאמיקולאנוב 23
- אימון גייסות למבצעים בעונות-גשומות לויט-קולי נ. א. מאליק 28

מופיע בהשתתפות אה"ד

צבא הגנה לישראל
הוצאת "מערכות"

**הראשונה בחובות ספקד -
לפקד, ולכון את הקרב.**

התקפה לאורכו של קו-רכס

(גורמיה של מפלח אחת)

א. סיפור המעשה

מאת הקפיטן ר. א. גאגלר

הפרצה הראשונה בקו-ההגנה של הנאקטונג, בגזרה המרכזית של מתחם פוסאן, נפרצה במשך השעות המוקדמות של בוקר ה-6 באוגוסט, 1950, עת חצה כוח צפון-קוריאני, שעצמתו המשוערת אלף חייל, את גזר הנאקטונג, וחדר לאזור רגימנט הרגלים ה-34 של דיביזיות הרגלים ה-24, מפקד הרגימנט הטיל מיד את עתודתו לקרב ותקף התקפת-נגד, אולם הצפון-קוריאניים דבקו בראש-הגשר שלהם שעל גדתו המזרחית של הנהר. במשך הלילה העבירו הצפוניים לעברו המזרחי של הנהר כוחות מספיקים למלא את מקום אבידותיהם ולתגבר את מספרם. כאשר נודע למפקד הדיביזיה, המיור-גנרל ג'והן ה. צ'ארץ', כי האויב חצה את המחסום הטבעי הטוב האחרון בדרום קוריאנה, הטיל לקרב את עתודתו, רגימנט הרגלים ה-19, במאמץ להדוף את האויב אחורנית, אל מעבר לנהר. במרוצת הימים הספורים הבאים תקף הגנרל צ'ארץ' בכל הגייסות שהיה לאל ידו להשיגם לשם כך מן הדיביזיה מדולדלת-המצבה שלו ומן היהידות שסופחו אליה על ידי הארמיה השמינית. הצפון-קוריאניים, לעומת זאת, הוסיפו להגביר את כוחותיהם מזרחית לנאקטונג.

ל-8 באוגוסט כבר מנו הצפון-קוריאניים רגימנט מוגבר, וכבר גררו אליהם, בבוססם בנהר מן הגדה המערבית למזרחית, מטעני-רפסודה של ציוד כבד, כולל משאיות. לאחר יומיים נוספים נראה היה כי להם שני רגימנטים בעמדות חזקות מזרחית לנאקטונג. בלכדו את כל הגייסות שבחלק הדרומי של גזרת הדיביזיה שלו תחת פיקודו של הקולונל ג'והן ג. היל, אשר רגימנט הרגלים ה-9 שלו, השייך לדיביזיות הרגלים ה-2, היה מסופח לדיביזיה ה-24 לשם סיוע להחזרת קו-הנאקטונג לקדמותו, פקד הגנרל צ'ארץ' לתקוף התקפת-נגד ב-11 באוגוסט. התקפתו

מחברים ומקורות

(הערות והארות לקורא)

התקפה לאורכו של קו-רכס מאת הקפיטן ר. א. גאגלר והלויטננט נ. א. קאנצונה. בצאת יחידה להתקפה יזומה בהרים תקשה בעית הפיקוד, המתפצל בגלל השטח המבוחר. או אז נודעת חשיבות מרובה למקומו של המפקד ולשליטתו. פרשת-הקרב המטפלת בגושא זה שאובה מתוך אוסף תיאורי מצבי-קרב ביחידות זעירות, בשם "פעולות-קרב בקוריאנה", שהתפרסם בארה"ב. בחיבורו נטלו חלק היסטוריונים צבאיים רבים, ויותר מכולם — הקפיטן ר. א. גאגלר, מחיל התותחנים של ארה"ב. הלויטננט נ. א. קאנצונה, שכתב את ניתוח הפרשה, הוא איש "חיל המארניס" של ארה"ב. הפרשה והניתוח שלה תורגמו מ"ירחון כוחות הקרב" האמריקאי (*Combat Forces Journal*).

צעידת-חיילים — נשק מאת הלויטננט ל. ק. טראסקוט, הבן. הקטעים המצטרפים לתיאור של שלב מסוים באימון גייסות למסעי-מלחמה, ושל ההודמנות המבצעית בה באימון זה בצעידת-מסע מואצת לירי ויצולו השלם — משקפים מציאות עובדתית. מדובר בהם בתכונה לפלישה לסיציליה, וביצוע הפלישה עצמה. המחבר, אשר קנה לו שם כנוהג ב"דיבור גלוי", נמנה על המצביאים הבולטים של ארה"ב במלחמה השנייה. הוא עשה דרכו מתפקידי תכנון במטות-פשיטה ובמטות-פלישה — לפיקוד על דיביזיה, אחר על קורפוס ולבסוף על הארמיה החמישית האמריקאית באיטליה, בשלב הסיום של מלחמה השנייה באירופה. הקטעים לקוחים מתוך ספרו "משימות פיקוד" (*Command Missions*) שהתפרסם השנה.

מקלעים-בינוניים בפעולות בהרים מאת הקול' ק. זונאיאב והקול' נ. סיאמיקולאנוב.

רבות ומגוונות ההודמנות המצריכות יצול מקלעים-בינוניים בלחמת הרים. לכן נודעת חשיבות לעצותיהם של בעלי-נסיון לתפעול של מקלעים בפעולות בהרים, לשלטתם, אחזקתם וכו'. עצות כאלו ניתנות ברשימה זאת, ומתבססות על לקחם של הרוסים במלחמה השנייה — תחילה בהרי קוקו, ואחר-כך בהרי הקרפטים.

הרשימה לקוחה מתוך "הכוכב האדום" ("Красная Звезда") עתון הצבא האדום.

אימון גייסות למבצעים בעונות-גשומות מאת הלויטננט נ. א. מאליק. דומה כי קיימת בצבאות נטיה ואפילו "מסורת", לבטל אימוני-שדה במזג-אוויר סגרירי, הפועל-היוצא מכך הוא שאין הגייסות מאומנים בלחימה בעונות-גשומות. על כך מתריע המחבר, איש צבא פאקיסטאן, ולחיווק דבריו הוא מזכיר את מערכת בורמה, בה עונת-המונסונים הציגה את בעית לוחמת-הגשם בכל חומרתה בפני צבאות בעלות-הברית. במלחמה השנייה.

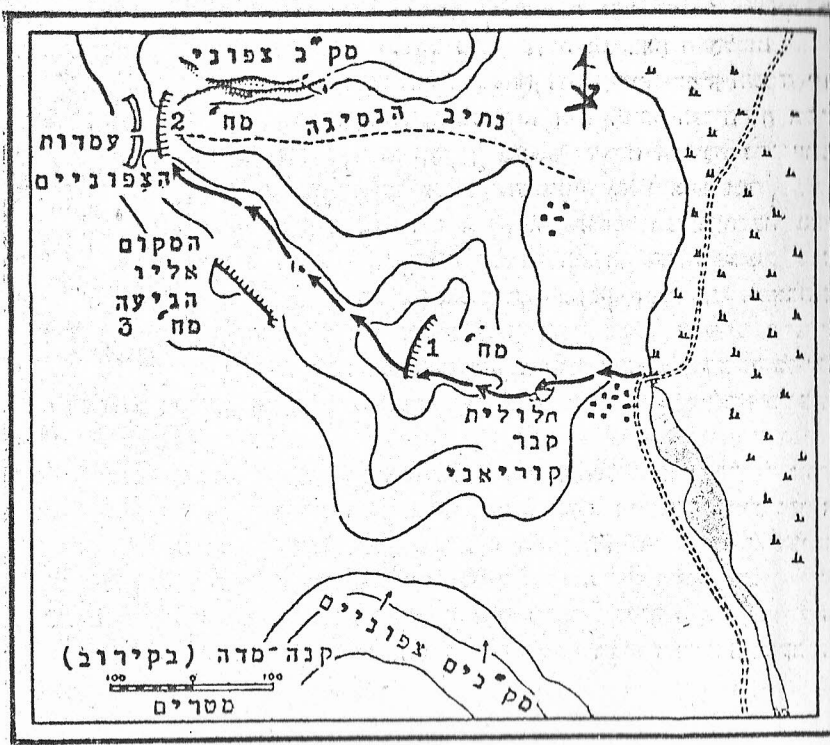
רשימתו לקוחה מתוך כתב-העת הפאקיסטאני "הלקט הצבאי" (*Military Digest*) תמונת הישער: מצלמה ארוכת-טוח חדשה של צבא ארה"ב המצלמה נעזרת בקרנים אנפרא-אדומות, ומצלמת נופים, גם בימים שהראות לקויה, מטוח 170 מטר ועד לטוח 50 ק"מ. מפעיל אותה צות של שני אנשים. בימירשולם היא משמשת, בדרך-כלל, לגילוי ולקתיער, ובימי מלחמה — לתפוקי סיון.

של "כוח-המשימה היל" נתקלה פנים אל פנים. בהתקפות חזקות של הצפוניים. וכל המבצע כולו איבד את כיוונו ואת תנופתו במהומה שנתחוללה כתוצאה מכך. באין קשר מרבית הזמן. ובהתפורר כוחות הצפוניים על פני שטח נרחב, סיכם מפקד רגימנט אחד את התוהו ובהו, באמרו: "יש בכל השטח כולו תריסר כוחות צפוניים ואמריקאיים. וכולם מכתרים זה את זה". בפרקז'ומן זה של לחימה קשה, געשה מאמץ נואש למנוע את התמוטטותו של קור-הנאקטונג, בעוד הצפון-קוריאניים מחזירים מלחמה בהחלטיות שאינה נופלת משל יריביהם. "כוח-המשימה היל", המורכב עתה משלושה רגימנטים רגליים, הנחית שוב התקפה-רבתית ב-14 באבגוסט. גם התקפה זאת נכשלה.

הגנרל צ'ארץ' פקד להמשיך בהתקפה ב-0630, ב-15 באבגוסט. עליה להתחיל באגף השמאלי (הדרומי) של גורת כוח המשימה, שם יוליך הבטליון ה-1 לרגימנט הרגלים ה-34, בשדרות פלוגתיות. מפקד הבטליון בחר בפלוגה א' לפלוגת החוד. מפקדת הארמיה השמינית תכננה סיוע ארטילרי מכסימלי ונתנה ל"כוח-המשימה היל" עדיפות בשימוש במטוסים למשימות טקטיות. אלא שבשעות המוקדמות של אותו בוקר החל יורד גשם, ועננים כבדים לאורך קו-הרכס חיבלו בתכליתיות הפעולה של המטוסים.

מיד לאחר עלות שחר ה-15 באבגוסט קרא אליו מפקד פלוגה א' את מפקד מחלקת 1, הלויטננט מלבין ד. שילר, ומסר לו בקצרה ובקיום כלליים את תכנית ההתקפה. ללויטננט שילר, אשר על מחלקתו הוטל להוליך את שדרת הפלוגה, לא גותרה שהות אלא להעלות את מפקדי הכיתות שלו לקרקע-גבוהה, משם אפשר היה לו להראות להם את היעד ואת הנתיב הכללי של תנועתם. יעד הבטליון ה-1 היה קור רכס, אלפיים וארבע מאות מטר אורכו, המתרומם כמאה ושלושים מטר מעל הנחל ובוֹיכות האורז שלמרגלותיו. על פסגת קור-הרכס היו כיפות אחדות, נבדלות זאת מזאת.

כשמותר פלוגה א' נע בעקבותיה, התקדמה מחלקתו של הלויטננט שילר לעבר קצהו הדרומי-מזרחי של הרכס. התפרסה למבנה התקפה. המתינה דקות אחדות עד אשר נסתיים הריכוך הארטילרי בן חמש-עשרה הדקות, ואחר החלה עולה במעלה הרכס, וכיוונה הכללי צפון-מערב. אנשי המחלקה, בידעם כי הצפון-קוריאניים הדפו לפני יומיים התקפה דומה שביצעה פלוגה ב', ציפו לקרב. אך כרביעית דרכה במעלה הרכס עשתה המחלקה ללא הפרעה. אחר אילצו את המחלקה לשכב ארצה שני מקלעים-בינוניים של הצפוניים, שאשם באה משמאל. כאשר אירע הדבר הזה, קרא מפקד הפלוגה ללויטננט אי. י. שיאה, ואמר לו לקחת את מחלקת 2 שלו דרך המחלקה המשותקת ולהמשיך בהתקדמות. הלויטננט שיאה ואחד ממפקדי-כיתותיו (סמ"ר רוי אי. קולינס) החליפו מבטים ספקניים. מחלקתם היתה מורכבת מ-9 אנשים חסרי נסיון ומ-24 אנשי-יתחלופת שצורפו לפלוגה לפני שלושה ימים.

תרשים 1

באותו לאנשיו לנוע בעקבותיו, החל הלויטננט שיאה עולה במעלה הרכס. "בואו ונעוף מבט", אמר, בצעדו זקוף-קומה. בקרבו לעמדת מחלקת 1, כפתה עליו אש הצפוניים שכיבה ארצה. הוא זחל אל צידו של הלויטננט שילר, שהיה שכוב על גחונו מאחורי תלולית קבר קוריאני, כמאה ושלושים סנטימטר גובהה, כמאה ושלושים סנטימטר קוטרה, ומכוסת עשב גזום למשעי. הלויטננט שילר היה מנסה לאפן את שני המקלעים-הבינוניים של הצפוניים, אשר היו עוצרים את ההתקדמות. הוא והלויטננט שיאה חשדו כי המקלעים האלה ממוקמים על גבעה נמוכה באגפם השמאלי, מכיון שזרם כדורי הצפוניים נדמה כעובר ממש מעל הקבר. בהגיע שני מפקדי-המחלקות למסקנה זאת, פגע כדור בקובע-הפלדה של שילר. הכדור סרט את ראשו, המשיך בדרכו לפי עיקול קובע-הפלדה שלו, חלף את כתפו וחרג משם כדי להתקע ברגלו של שיאה, מעל לברך. שני הקצינים, שהפכו לנפגעים, הורו מיד לשתי המחלקות שלהם לפתוח באש על המקלעים של האויב. אש האמריקאים אילצה את

מקלעי הצפוניים לחדול לפי שעה מלירות, וההתקפה נעה קדימה לאורך קו הרכס. כשמפקד הפלוגה, הלויטננט אלברט פ. אלפונסו, מכון את המחלקות. שתי המחלקות פעלו רוטות בצותא, כשהאחת נעה קדימה בעוד השניה יורה בעמדות הצפוניים. בנועה ללא-הרף, הגיעה פלוגה א' חיש לכיפה הגבוהה הראשונה שבקצהו הדרומי-מערבי של קו-הרכס. בערך ב-0830 עצרה הפלוגה כדי לתכנן את המשך ההתקפה. נמצאו שוחות "טריות", אך הצפוניים לא נראו בשטח. מעבר לנקודה זאת נתקערה מעט הפסגה ושבה ונתגבהה בכיפה הבאה. מאחר שנוצרה משלוה ניצבת לרכס, דומה היתה הנקודה הגבוהה הבאה למצוק סלעי, המונח לרוחב קו-הרכס הארוך — והחוצה את כיוון ההתקפה. ממש לפני הנקודה בה התחבר המצוק עם קו-הרכס הראשי היה שקע, או אוכף. במשך הרגעים הספורים שעברו על הפלוגה בהכנות להמשכת ההתקפה, הבחינו אחדים מחייליה בחיילים צפוניים נעים בקרבת האוכף. ביום שעבר ראו אנשי פלוגה א' מקלע-בינוני צפוני יורה מראש המצוק הסלעי.

הלויטננט אלפונסו הצביע על האוכף שלפני המצוק הסלעי, ואמר לרס"ל גיבסון (עתי — מפקדה של המחלקה השניה), כי יכבוש אותו. אחר ערך אלפונסו את מחלקה 1 בשורה מאחורי קפל-קרקע שעל הקרקע-הגבוהה והטיל עליה משימה: לירות בכל נסיון התערבות של הצפוניים, ובמיוחד לשתק את המקלע-הבינוני של הצפוניים, אם זה יפתח באש. בחיפוי של בסיס-האש של מחלקה 1, תזנק מחלקה 2 על פני הרכס בן 450 המטרים. לכשתהיה מחלקה 2 באוכף, תבוא מחלקה 3 בעקבותיה ותתגבר אותה.

הסמל גיבסון ערך את ארבע כיתותיו לפי הסדר בו תצאנה. תכניתו היתה לנוע אחרי כיתה 2. הוא הקצה את הסמל קולינס לטוף הטור, כדי לודא כי כל איש מאנשי המחלקה יהיה בין היוצאים. הרב-טוראי בראגן (מפקד כיתה וותיק מלחמת העולם השניה, בה שירת בפאסיפיק; בא למחלקה לפני שלושה ימים) הזדקף ושחרר מעט את נצרת רימוני-היד שבידו.

"אני אנוע ראשון", אמר בראגן, "ואתם, בחורים, תנועו אחרי". בראגן קפץ מעל לקפל-קרקע, ורץ לעבר היעד. הסמל קולינס הסתכל בשעונו. השעה היתה 0845. שלושה אנשים נעו בעקבות בראגן, ברוחים של חמישה-עשר מטרים, רצים בהנמיכם מעט מעבר מזה של קו-הרכס. מכיון שמקלעי הצפוניים ירו מעברו השני, הדרום-מערבי, מיד לאחר שיצא החייל הרביעי, ירו הצפון-קוריאניים צרורות קצרים אחדים מן המקלע-הבינוני שעל המצוק הסלעי, ופגעו בשנים מאנשי מחלקה 1 — האחד נפגע בעינו, והשני בצוארו. שניהם נהרגו מיד. "לאחר זאת", אמר אחד הנותרים בחיים, "דמה הדבר לקפיצה לתוך מי-קרח". אבל שאר אנשי המחלקה יצאו בעקבות קודמיהם, איש-איש נע במרחק עשרה או חמישה-עשר צעדים מחברו שלפניו. איש מהם לא נפגע, עד אשר הרב-טוראי

סימונו — אחד לפני האחרון — התרומם לנוע. צרור מן המקלע הצפון-קוריאני פגע בכתפו וברגלו. הוא צעק "נפגעת!" ונפל לאחוריו, לעבר הסמל קולינס. קולינס גרר אותו לאחור, קרא לחובשים, ואחר, משהודיע למפקד מחלקה 3 כי הוא האישי האחרון ממחלקה 2, קפץ מעל המחסה ורץ.

כל זה נמשך חמש דקות בלבד. הסמל קולינס הספיק לרוץ רק צעדים ספורים, עת הרב-טוראי בראגן, הנע בראשו, הגיע לקצה הרכס. לאחר שעבר את כל המרחק האמור כולו, הביט בראגן על הרכס הנמוך, הצר, המפריד בינו ובין הקרקע שבידי הצפוניים, וראה שלושה צפון-קוריאניים יושבים להם סביב המקלע-הבינוני שלהם, כנופשים. המקלע נמצא בריחוק עשרים מטר בערך לפניו. לבראגן היה רימון אחד מוכן להטלה, והוא הטיל אותו. בעשותו זאת, הבחין בתנועה משמאלו, נפנה וראה מקלע-קל של הצפוניים, על צותו, קרוב אליו יותר מאשר הראשון. הוא ירה לעבר הצות מלאי כדורים אחד מרובהו, ובו בזמן ירה המקלע בו. הרב-טוראי בראגן פגע בשני החיילים הצפוניים שאיישו את המקלע, וחשב כי הרג אותם, אולם

לפניכן פלש כדורם את רגלו. הוא החליק במורד הגבעה מרחק-מה לשטח מחופה. פרק-זמן קצר של קרב קולני, מבולבל, ושוצף בא בעקבות זאת.

כאשר הגיעו אנשי מחלקה 2 לאוכף, הקימו שרשרת יורים לאורך צד-הרכס-הקטן שלהם. בשכבם צמודים אל האדמה, הציצו תכופות מעבר לרכס. להשקיף ולירות אל הצפוניים, אשר נמצאו לעתים קרובות בריחוק צעדים ספורים מהם. שלושה-ארבעה חיילים, שנפגעו בדקות הראשונות של חילופי היריות, החליקו במורד המדרון והצטרפו לרב-טוראי בראגן. הסמל גיבסון וחובש נמצאו שם, מטפלים בפצועים.

הסמל קולינס, אותו מינה הלויטננט שיאה לסגנו של גיבסון, הגיע למקום הקרב דקות ספורות לאחר שפרץ הקרב, ונטל לידיו את השליטה במחלקה 2. כמו הרב-טוראי בראגן כן גם הסמל קולינס נשא בידו רימון, שנצרתו מיושרת וטבעתה על אצבעו, כדי שיוכל לשלוף חיש את הפיץ הנוצר. שניות מעטות לאחר שהגיע לאוכף נורה צרור כדורים מתת-מקלע של הצפוניים, מן האגף השמאלי. קולינס רץ בחזרה לעבר התולית-המארכת בקצה השמאלי של קו היורים, והביט אל מעבר לרכס ממש בהתרומם צפון-קוריאני לירות בקו האמריקאים. קולינס הטיל את הרימון שלו אל עבר-הרכס של הצפוניים, וקפץ הצידה עת צרור מן תת-המקלע עיפר בעפר בקרבנותו. התפוצצות הרימון שלו הטילה את תת-המקלע לאויר, ובהתרומם קולינס כדי להביט שוב אל מעבר לקו-הרכס, הרים צפון-קוריאני אחר את תת-המקלע וניסה לטעון אותו מחדש. הסמל קולינס ירה בו ברובהו. ברגע זה בא אצל קולינס סמ"ר פולי, ממחלקה 3.

לפי התכנית, היה על מחלקה 3 לנוע מיד בעקבות מחלקה 2. הסמל פולי, הראשון מאנשי מחלקה 3 שנעה בעקבות הסמל קולינס, הגיע לאוכף, אלא שהחיל שמאחוריו פנה בטעות לשטח צר אחר, בערך בשני-שליש הדרך ליעד. כתוצאה מכך יצאה מן הפעולה כל מחלקה 3, שכן היא נורתה באש צפוניים כבדה כדי כך, שלא יכלה לנוע, לא לפנים ולא לאחור.

"פולי", אמר הסמל קולינס, "השגח על הקצה הזה, ואל תנית להם להתרומם כאן". אחר החל קולינס נע בחזרה לאורך קו הרובאים, בו ניבעו פרצות במקומות שנפגעו אנשים. חיילים אחדים כבר היו צועקים כי כלתה תחמושתם, אף כי כל רובאי נשא עמו שתי אשפות וחגורה גדושה של מלאי-רובה — 176 תחמישים בסך-הכל. הסמל קולינס ידע כי זקוקים הם לעזרה כדי לנצח בקרב שהחלו בו. מבלי שידע כי מחלקה 3 נעה לשטח בלתי-נכון, וכי היא צמודה למקומה באש כבדה של הצפוניים, ובהאמינו כי מיד תצטרף אליו, שלח קולינס רץ אל מפקד הפלוגה, בבקשת סיוע נוסף ותחמושת נוספת. במיוחד רצה ברימונים, שהיו קלים להטלה אל מעבר לקו-הרכס. בהמתניו לתשובת מפקד הפלוגה, הלך לאורך קו-הרכס, לוקח תחמושת מן הפצועים וההרוגים ומחלק אותה לאנשים התכליתיים. לאותו זמן כבר היו רוב חיילי המחלקות קוראים לעזרה, מהם שרצו בתחמושת

מהם בחובשים. בנוסף לחילופי-היריות מקרוב, שנמשכו, פנה המקלע-הבינוני שעל המצוק הסלעי והחל יורה בעורף החשוף של מחלקה 2. עצמת אישו של אותו מקלע והשתנתה לפי כמות האש שנורתה אליו מבסיס-האש של מחלקה 1. בהיות אש החיפוי כבדה, נשתתק מקלע הצפוניים; אולם הוא שב ופתח באש משחדלה מחלקה 1 לירות בו.

שמונה דקות נדרשו לו לרץ של הסמל קולינס כדי לבצע את שליחותו ולחזור. הוא חזר ועמו פתקה מן הלויטננט אלפונסו, ובה המילים: "החלץ משם".

הרחק בעברו הימני של הקו דרש הרב-טוראי סאדי בצעקה רימון. הם גוררים לכאן מקלע-בינוני, צעק.

קולינס השליך את הפתקה של הלויטננט אלפונסו ארצה, והביא רימון לרב-טוראי סאדי, וזה הטיל אותו אל מקלעני הצפוניים.

"בוה נפטרנו מהם", אמר.

רובאי צפון-קוריאני, בירתו ממרחק עשרה צעדים, פגע בראשו של הרב-טוראי סאדי והרג אותו. החייל האמריקאי שנמצא סמוך לרב-טוראי הרג את הצפון-קוריאני.

הסמל קולינס עשה דרכו חזרה לאורך הקו. הסמל פולי, שהוצב בקצה השמאלי להחזיק באותו אגף, בא מחליק במורד הרכס, גלוי ראש וזב דם. הוא נפגע בכדור נותר שסוע, שניתר כנראה מסלע, וחדר לראשו. קולינס חבש אותו ואמר לו לחזור אל מפקד הפלוגה ולבקשו כי ישלח עזרה נוספת. אולם מיד לאחר שיצא פולי לדרכו נתחור לו לסמל קולינס כי מחמת מיעוט תחמושתו, ומאחר שנותר לו פחות ממחצית הכוח שהיה עמו בתחילה, אין לו ברירה אלא לנתק מגע ולסגת. הוא קרא למטה, אל הסמל גיבסון, כי יתחיל לחלץ את הפצועים. ששה חיילים נפצעו, מהם שניים קשות, וגיבסון החל מפנה אותם במורד ואדי שבין שתי הגבעות, לעבר דרך שבתחתית הגיא.

ליד מרכז האוכף התרכזו רובאי כושי, טוראי-ראשון קליבורן, במניעת מקלע-בינוני של הצפון-קוריאנים מקחת חלק בקרב. בעמדו זקוף על קו-הרכס ובירותו למטה אל עבר-הרכס של הצפוניים, היה הורג צפוניים שניסו לאייש את המקלע. הוא היה נרגש וירה ללא הרף אש מהירה, צועק לתחמושת ומריע: "בוואו, עלו, אתם בניי-הכלבים, ונלחם!"

הסמל קולינס פקד עליו לשכב ארצה, אבל קליבורן אמר: "סמל, פשוט אינני יכול לראות אתם כשאני שוכב".

בזמן זה בקירוב קפץ חייל צפוני מעל לרכס הקטן ונחת על ראשו של הסמל קולינס, אשר היה מסיר תחמושת מעל אחד מחייליו, שעתה זה נהרג. הצפון-קוריאני תפס במתני הסמל קולינס ונצמד אליו בכל כוחו. בראותו זאת, קפץ קליבורן מטה והחל רודף אחרי הצפון-קוריאני, שהוסיף להסתתר מאחורי הסמל

ולינס. קולינס שכנע לבסוף את קליבורן כי הצפון-קוריאני רוצה להכנע, וקליבורן חזר לקו היורים. קולינס דחף את שכניו מטה לתעלה בה היה גיבסון מפנה את הפצועים. הסמל גיבסון העמיס על השבוי את הגדול שבפצועים שנודקו לנשיאה, וכיון אותו במורד הוואדי לעבר הדרך.

לעת שובו של הסמל פולי עם חידוש הוראתו של מפקד הפלוגה לסגת, היה פיגויים של כל הפצועים מתנהל כסדר. בעוזב האנשים את קו היורים, סייעו את הפצועים. רק ששה אנשים נותרו בעמדות-אש, ותחמושתם היתה מועטת כדי כך, שאחדים מהם הצמידו את כידוניהם לרוביהם. הסמל קולינס אמר לששה לירות פרוץ-אש כבד בעמדות הצפוניים, ואחר לנוע חיש חזרה. כולם, להוציא קליבורן, ירו מלאי תחמושת והחלו עוזבים. קליבורן טען את רובהו מחדש ואמר שרצונו לירות עוד מלאי אחד. בחזרו בקפיצה אל קו הרכס נהרג בכדור שחלף את ראשו. הסמל קולינס וחמשת החיילים הנותרים רצו חזרה לאורך קו-הרכס, בנתיב שבו התקדמו. השעה היתה 0932 — בדיוק ארבעים ושבע דקות לאחר תחילת ההתקפה — עת הגיעו האנשים לשלוחה הקטנה ממנה היתה יורה מחלקה 1. מ-36 האנשים שהיו אותו בוקר במחלקה 2, רק 10 נותרו שלמים בגופם. תשעה פצועים הלכו או נישאו במורד התעלה אל הדרך, ושלושה מהם מתו קודם שהגיעו לדרך. שאר אנשי המחלקה נהרגו.

התקפת הבטליון הראשון נבלמה. יחידות אחרות של „כוח-משימה היל" נתקלו בהתנגדות עיקשת דומה, ובשעות אחר-הצהרים המליץ מפקד הכוח לפני הגנרל צ'ארץ' כי תופסק ההתקפה, וכי הכוח יתחפר להגנת השטח שעלה בידו לכבוש.

ב. ניתוח

מאת הלויטנט ניקולאס א. קאנצונה

בעוד החייל האמריקאי ניכר באומץ לבו, הריהו, בד בבד, נודע לכל כאינדיבי-דואליסט ערשכל ומהיר-רגש. משום כך דרושות מנהיגות ואכזבה חזקות כדי לחשל קבוצה של חיילים אמריקאים ליחידה בפני עצמה, בעלת משימה מסוימת. בלי כוח מכון זה ברמת פיקוד-היחידה, יערוך כל איש מן הקבוצה את מלחמתו בגבורה, אך על דעת עצמו ולפי ראות עיניו; ואף כי התנהגות האישית של כל אחד מחברי הקבוצה עלולה להיות ראויה מאוד להערכה ולציון, עלולה משימת היחידה להסתיים בכשלון חרוץ.

עובדה זאת היא הגורם הנעלם לכשלונה של פלוגה א', מרגימנט הרגלים ה-34, בהתקפתה ב-15 באוגוסט 1950.

אילו היו התוקפנות והגבורה העילאית של בראנן, קולינס, קליבורן, סאדי והאחרים מאורגנות במסגרת מאמץ אחד נמרץ נגד הצפון-קוריאנים, היה היעד

נלכד. במקום זאת, לחם כל אחד מלוחמים מוכשרים אלה מלחמה פרטית משלו, בעוד ממלא-מקום המפקד של מחלקה 2 מטפל בפצועים, ומפקד הפלוגה מחופר אצל בסיס-האש בריחוק 450 מטרים.

פיקוד נכון ומוצלח ברמה של מחלקה ופלוגה אינו סגולה לאריכות ימים, כי על המפקד לחשוף עצמו כדי להנהיג את אנשיו ולקיים שליטה עליהם. ואילו מפקדה של פלוגה א', העדרותו היתה בולטת ביותר בכל הנוגע לפעולה ולהחלטה למן הרגע שלא הצליח להצטרף למחלקה 1 שעה שמחלקה זאת נפגעה לראשונה באש ארוכת-טוח, ועד לעצם סופה של הפעולה, עת חיילי מחלקה 2 שגתו בחיים נסוגו ממפתח-הנצחון העקוב מדם.

אתרע מזלן של שתי המחלקות הנעות בראש באבדן את הלויטנטים האמיצים אך הפזיזים שלהן, לפני החל עצם הקרב. אילו היה מפקדה של המחלקה הראשונה נותן דעתו, ולו אך לרגע, לגקודת המבט של היריב, היה מתחור לו כי תלולית-קבר בולטת תקבל עדיפות ראשונה-במעלה בסדר המטרות של מקלען היורה ממרחק של מאות מטרים ספורות. בהביאנו בחשבון את הטוחים הארוכים, נמצא כי יתכן מאוד שהמקלען הצפון-קוריאני אפילו לא ראה את הלויטנט, ולא ירה אלא במטרה משוערת. מפקד מחלקה 2 שגה משגה רציני, והציג לאנשיו דוגמה רעה, בהצטרפו לקצין האחר בד' האמות של המטרה המושכת. וכי יש לקח מר יותר המלמד שאין להצטופף, מאשר הפיכתם של שני מפקדי יחידות לבפגעים על ידי כדור אחד? אסון זה שימש שיא הולם למחזה שראינו רגע לפני כן, ובו מפקד מחלקה 2 הולך לו זקוף לאורכו של רכס הנתון לאש.

לימוד השטח יראה כי מפקד הפלוגה יכול היה בנקל להניע את כל היחידה שלו לעמדה שעל השטח-הנישא של הגבעה היותר גדולה. אילו ניצל את המחפה הטבעי שהעניק קו-הרכס, עשויה היתה הפלוגה שלו לבצע את התנועה בלי אבדות. אחר, עם שהתארגנה הפלוגה בשטח ששימש את בסיס-האש, יכול היה המפקד לתכנן תכניות כאות נפשו בדבר תמרון, נשק מסייע, והסתערות ללכידת שאר היעד שלו.

אבל ראשית-דבר יצר תקדים רע בהרשותו למחלקה 1 לעצור שעה שבאה תחת אש ארוכת-טוח של מקלע-בינוני. במקום לצוות על היחידה הזאת כי תמשיך בהתקפה, הטיל, בהכנעו, בחפזו לתגובת רגשותיו, את המחלקה השניה אל החוד. במקום זה מן הראוי לציין כי מחלקת אחרת הפכה אחר-כך לתועה ולמשותקת, במשך השלב המכריע של הקרב.

מפקד הפלוגה חייב היה לשמש איש-המפתח בשלב הסופי של ההתקפה. הוא היה חייב לשמש הרוח-החיה בהסתערות דו-מחלקתית שלא נתגשמה כלל. במקום זאת, בהשארו בריחוק 450 מטרים מאחור, אצל בסיס האש, נבצר ממנו לשלוט בשתי המחלקות המוליכות עד כדי כך, שאחת מהן אפילו תעתה והפכה לבלתי-תכליתית לחלוטין.

לפי העובדה כי מחלקה 2 לחמה במספר רב של צפון-קוריאניים ממרחק של מטרים ספורים, יובן מאלו כי האמריקאים נמצאו בלב המערך הצפון-קוריאני שעה שנעצרו. אחר, למשך אי-אלו דקות, בוזבו לשוא אומץ-לב והקרבה. שהיו עשויים לנחל נצחון לאמריקאים. והנפגעים רבו בלי שיוכרע הקרב.

אילו היה מפקד הפלוגה בא בעקבות מחלקה 2, יכול היה לדרבן אותה להסתערות. כשאנשים כקליבורן וקולינס היו קובעים את הקצב, אפשר מאד שהחיילים הצפון-קוריאניים היו מדרדרים אחורה ונסוגים או נכנעים. מעלה מזאת, אפשר מאד שהמחלקה 3 לא היתה תועה לטמיון ארעי, אילו היתה נעה בעקבות מפקד פלוגה שעינו רואת-כל. אפילו לאחר שנודעה יחידה זאת לערוץ, ודאי שניתן היה להחזירה משם. אילו זורזה לכך די הצורך, וכי היתה זוכה או בגורל מה יותר מזה שנגזר עליה בשכבה חשופה ומשותקת. מתחת לקניהם של כלים אוטומטיים של הצפוניים? אפשרות רחוקה!

אף כי ניתן היה להשמיד את כוח הצפון-קוריאניים על ידי שילוב של מנהיגות תקינה ואש נשק קל, הרי העדרו הגלוי של הסיוע הארטילרי במשך ההתקפה די בו לערער את יסודותיו של ביה"ס האמריקאי לארטילריה. בהקדמה לתיאור הקרב הזוכרה העובדה כי הארמיה השמינית תכננה "סיוע ארטילרי מלא". איה היה סיוע זה? מדוע לא הופעל שעה שקבוצת אויב קטנה יחסית, ממוקמת על תואי-קרקע בולט, בלמה התקפת בטליון? אם מקלעי הצפון-קוריאניים שותקו לעיתים בפרציה האש המקריים של בסיס-האש של פלוגה א', ודאי שפגזי זרחן לבן ופגזי חנ"ם היו עושים שמות במגינים זהירים כל כך.

ישוב נחשפה במערומיה התהום הפעורה בין ההלכה הטקטית ובין הנסיון, על ידי המשפט החלקלק: "לאחר ריכוך ארטילרי החלה ההתקפה מתבצעת ב-0700 בקירוב." על פלוגה א' היה להתקדם אחר-כך "רק" 2400 מטרים, בעוד מקלענים צפון-קוריאניים, שאיש לא פגע בהם לרעה, נפשו להנאתם בשוחותיהם ואצבעו בצפיה את הדקיהם.

משנתגלה האזור התפוס על ידי הצפון-קוריאניים, לא רק הארטילריה אלא גם המרגמות והקנים ללא-רתע יכולים היו להמטיר מחסה אש ופלדה הרסני לתוך מערך היריב.

תנוחת השטח ומקום ביצורי הצפוניים יצרו מטרה אידאלית לסיוע אש מכסימלי למשך כל ההתקפה, פרט לשלב ההסתערות הסופית שלה. בהיותה מוגנת באש מחפה, היתה פלוגה א' יכולה לקיים שליטה מעולה במצב עד לנקודה ממנה אפשר היה להנחית את ההסתערות הסופית המנצחת.

הטרדה קטלנית, מדריכת-מנוחה, נוספת לצפון-קוריאנים היתה יכולה להתממש בצורת אש אגף וחזית של מקלעים-בינוניים ומטילי רקטות (בזוקות), שהיתה גורית מגורות המרכז והצפון-מערב של הגבעה היותר גדולה. כלי-נשק אלה עשויים היו להעניק מחפה נוסף למחלקות 2 ו-3, עד המצאן במצב כשר להסתערות.

מדוע תעלם מעיני מפקדי יחידות קטנות העצמה נוצרת-החיים הטמונה בכלי-הנשק המסייעים, ומדוע סובלים מפקדים גבוהים-יותר את עורונם זה — אלה הן השאלות המשועות לריק לתשובות הגיוניות.

בכללו של דבר, רק השבח הגדול ביותר יהיה גמול מספיק להתנהגותם האישית של חיילי פלוגה א' במשך כל הפעולה כולה. אף כי הלוויטנטים שלהם נפצעו בשלב מוקדם, ולא הותירו לאנשיהם שום הנהגה שהיא. להוציא העידוד ארץ-הטוח של מפקד הפלוגה שלהם, הם התנגשו ישירות ביריב, נמצדו בצפרניהם לעמדה אוכלת יושביה, והסבו אבדות רבות ליריב משולהב מנצחונו ומבטחונו בכוחו. כאשר פקדו עליהם לסגת, ביצעו נסיגה מסודרת, בודאם כי החברים הפצועים שבקרבם יפגו קודם כל למקום בטוח מסכנה. אפילו בתמרון אחרון זה, המתועב מכל התמרונים הצבאיים, עמדו הם בכבוד, על אף העובדה שלא היתה להם שום אש מחפה תכליתית ממשית.

אכן, נתמזל מזלם של אנשי מחלקה 2 בהתלקח שלהבת המנהיגות הטבעית של הסמל קולינס ובהאירה באור-יקרות במשך כל הקרב הזה. אלמלא יזמתו והמופת האישי שהיה בפעולותיו, עלול היה מצבה החמור של המחלקה להסתיים בשואה גמורה.

יהיו מניעיו נעלים כאשר יהיו, בנטלו על עצמו תפקיד חובש, והוא ממלא מקום מפקד מחלקה 2, עשה זאת המש"ק בזמן שאינו יפה לכך. שעה שפקודיו הלכו ונתמעטו, שומה היתה עליו למלא תפקיד הרבה יותר פעיל מזה של מנחם נפגעים. האפשרות כי קליבורן ואחרים נסחפו בלהט שכרון-התלהבות חולף — עד כי שילמו על כך בחייהם — ודאי שאינה גורעת ולא כלום מתהילתם. אילו נמצא במקום מפקד מנוסה אשר היה מקיים שליטה ותובע משמעת, אפשר מאוד כי חיילים אלה היו חיים עדיין, ולא לפחות היו נוחלים נצחון כתמורה לקרבנם העליון.

צעידת חיילים — נשק *

מאת הלוישיג'ני ל. ק. טראסקוט, הבן

א. האימון

כאשר עזבתי את מוצב הפיקוד הקדמי של מפקדת כוחות בעלות-הברית שבצפון-אפריקה (שנמצא אותה שעה סמוך לתוניס), כבר היה ידוע לי, מזה זמן רב, כי דיביויות הרגלים ה-3, אליה הוצבתי עכשיו, עתידה לקחת חלק חשוב ב"האסקי" — הפלישה לסיציליה.

נתמזל מזלי להתמנות למפקדה של דיביויות-קבע מעולה זאת, שכבר היתה בזירה שהתחוללו בה קרבות, שכבר נתנסתה בעליה-בחוף אחת, ושנועדה למלא תפקיד נכבד בעליה-בחוף נוספת הממששת ובאה.

גיבשתי לעצמי השקפות נחרצות בדבר הרמה אותה יש לתבוע מן הדיביויות הרגליות האמריקאיות בימי מלחמה. עקב אימוני ונסיוני הצבאיים הקודמים, ובמיוחד ב"בית הספר לפיקוד ולמטה כללי", האמנתי כי אני מתמצא בהלכות הארגון והתפעול של דיביויות רגלים ככל הקצינים האמריקאיים האחרים, המפקדים על דיביויות, ואף יותר ממרביתם. זה מכבר באתי לכלל דעה כי הרמה הנדרשת אצלנו במסע ובלחימה בחיל הרגלים נמוכה יתר על המדה, ואינה עולה בקנה אחד לא עם רמת הלגינות הרומיים, ולא עם רמת יחידות אינ-מספר בתולדות אזורי הגבול שלנו, ואף לא עם רמת "הפרשים הרגליים" של ג'קסון "חומת-האבן", בעלי המוניטין מימי מלחמת האזרחים. נסיוני במרוצת השנה שעברה אישר בעיני את השקפתי אלה. הייתי עד למלחמה חדישה בדיאפ, התנסיתי בה בתורת מפקד בפורט ליאוסחי, וזח עתה הייתי במגע הדוק עם גייסות אמריקאיים בקרבות הראשונים עם הגרמנים ותיקי המלחמה.

בהתנסותי באימון הרינג'רים ויחידות חקומנדו, ראיתי מוז ניתן לחשיג בחכנה

(*) שילובי קטעים מפרשת הפלישה לסיציליה. — המער.

(1) עיר בגודל בינוני במרוקו, בסמוך לחוף מצפון לראבאט, קרויה ע"ש גודל המצבאים הצרפתיים במאה זאת בצפון-אפריקה (ראה "דברי מפקדים", "מערכות", חוב' ג'ט). — המער.

הגופנית והנפשית של אנשים למלחמה. בעוד שאנשי הרינג'רים והקומנדו נבחרים לפי קנה-מדה גבוה יחסית, לא מצאתי שהם מצטיינים בכושרם הגופני לעומת הממוצע בגדודי הרגלים שלנו. אך לא ידעתי אם החייל האמריקאי הבינוני, אפילו יהיה בריא בגופו לחלוטין, יעמוד במבחן האימון הנדרש בהכנה הגופנית והנפשית של הרינג'רים והקומנדו. רוב האמריקאים הצעירים בני אותו דור נולדו במרוצת מלחמת-העולם הראשונה ומיד לאחריה. הם למדו בבתי-ספר בתקופה בה שגשג הפאציפיזם בבתי-האולפנא ובמדרשות בכל העולם כולו. הם התבגרו בתקופה בה שררו בעולם שפל של אחר-מלחמה והלך-רוח של פיוס ו"שלום בימינו". נוסח נוייל צ'מברלין, חייהם היו משופעים בתפנוקי-גוף ובנוחיות במדה רבה מזו של איזה דור קודם, על פי הרוב היו רגליהם קלות יותר בנעלם מנעלי ספורט לשם משחק או ריקודים מאשר בנעלם מנעלי-צבא מסומרות, בנושאם את כבודת הקרב בדרך אל המערכה.

מאידך-גיסא הכרתי רבים מבני הדור הזה בתורת חיילים, וילדי שלי, אף הם נמנו עלינו. זה לא מכבר ראיתים "מתעסקים עם אלוף-המרכיבים", ואף כי "הפסידו לפי נקודות", היו סמוכים ובטוחים כי בפעם הבאה "ישכיבו אותי". וכך, בעוד אשר האמנתי כי החייל האמריקאי הבינוני יוכל להתקרב לרמות הכושר של הרינג'רים והקומנדו בהכנה לקראת הקרב, ידעתי שגוירת רמה כזאת על דיביויות רגלים שלמה — וכשלוך בהשגתה — יערערו את הבטחון העצמי, ישפיעו לרעה על יחסי הפיקוד, ויסכו נזק בכל השטחים האחרים. מפקד נבון אינו תובע הישגים שאינם בגדר אפשרויותיהם של גייסותיו, ולא יוציא פקודות אשר לא יוכל לכפותן על אנשיו, או שיוכל לכפותן רק על ידי הפעלת אותה סמכות עריצה ושירותית, השנואה כל כך על האמריקאים.

מתוך התבוננותי ונסיוני נשתכנעתי כי העקרונות-הטקטיים שלנו ושיטותינו בהדרכה נכונים. רוב קשיינו באו מחמת ביצוע רע ורמה בלתי מספקת. בכל שירותי כולו שמעתי כי "אתם הקצינים הצעירים" נאשמים בכל דבר שלא עלה יפה, כולל לחימה. לדעתי לא נתלה קולר האשמה בצואר הנכון. קצינים צעירים היו כרגיל בעלי-נכונות ונלהבים לענין. בלשוך הכללות, רובם היו מאומנים טוב יותר ממפקדיהם. והיה אם לא גילו יומה ותושיה, לא בהם היה כל האשם. אחת משתיים — או שלא אימנו אותם כהלכה, או שריסנו את הסוס עד כדי כך, שלא היה יכול להעזר בראשו. והללו חסרונותיו של הפיקוד היו.

כבר שימשתי כמפקד כשבוע, שעה שנפלה לידי ההודמנות לה ציפיתי. גודד בעמדה קדמית, כששה-עשר קילומטרים צפונית מפורט-ליאוסה, עמד להתחלף תוך הימים הבאים הקרובים, ואני הוריתי כי ההחלפה תבוצע במסע. הקולונל הארל בא אצלי ועמו פקודת ההחלפה. אישרתי אותה, ואחר הוספתי, "הקולונל, הודע לגדוד הזה כי יצעד ששה וחצי קילומטרים בשעה, ולשני — כי יחזור בקצב-הליכה זה".

הקולונל הארי נראה מופתע משהו משל פקפק אם שמע אותי כהלכה. אבל הגנרל, חיל-רגלים צועד ארבעה קילומטרים בשעה.

הייתי סובלני. כן, הקולונל, אני יודע זאת. אבל רצוני שגדודים אלה יצעדו ששה וחצי קילומטרים בשעה.

הקולונל האַרְל נפרד ממני, וניכר בו שדעתו אינה מפויסת עדיין. כעבור רגע חזר. בידו החזיק עלון של מכונת-הכפלה וספר הדרכה לא"ש. "המפקד, אני רוצה להראות לך כי בספר ההדרכה הזה ובפקודה זאת נדרשת מן הרגלים צעידת-מסע בקצב של ארבעה קילומטרים בשעה."

הפעם הייתי פחות סובלני, אך דיברתי עדיין במתינות. "הקולונל, אתה רשאי להשליך את ספר ההדרכה הזה ואת הפקודה הזאת לתוך סל הפסולת ההוא. התוציא את הפקודה הזאת, או אטיל על אחר להוציאה?"

מובן כי בן הוציא את הפקודה, אולם הוא לא ידע כי הוא מתחיל את הניסוי אשר יחרוץ אם החיילים האמריקאים הבינוניים יעמדו במבחן אימון גופני מחמיר. בבוא השעה הלכתי לעבר נקודת הסיום של המסע כדי לסקור את הגדוד. לכל ארכה של הדרך היו פזורים אנשים אשר יצאו מן השורות, וצות העזרה-ראשונה שצעד בעקבות השדרה היה מטפל ללא הרף בצמרגפן ובאיספלגניות בנפגעים. יותר ממאה מאלף האנשים שבגדוד נפלו בשולי הדרך, בהליכה ובריצה עבר הגדוד קרוב לששה וחצי קילומטרים בשעה הראשונה, אך לגבי המסע כולו היה הממוצע שלו פחות משלושה מילין, דהיינו, כארבעה וחצי קילומטרים.

למחרת בוצעה ההחלפה, וביום שלאחריו הגיע הגדוד המוחלף. שוב יצאתי להשקיף. רק תריסר אנשים נטשו את השורות, והגדוד, בעל אותה מצבה כקודמו, ביצע את המסע בקצב ממוצע של קצת פחות מ-4 מיל, כלומר, כששה קילומטרים בשעה. אלא שגדוד זה נמצא מזה שבועיים בשדה, והיה מתאמן יום-יום על פני דיונות מבוותרות. ההבדל בין שני הגדודים לא היה אלא במצבם הגופני. היתה בי ודאות כי גדוד הרגלים הבינוני יוכל להתקרב לרמת הרינג'רים והקומנדו בצעידת-מסע, אך נתחור לי כי יהיה עלי להתקרב אל מטרתי זאת בהדרגה. יהיה צורך להחדיר בלב הקצינים והחיילים את הבנת חשיבותה של הכנה זאת ואת הבטחון ביכולתם לבצעה. זמן-מה יחלוף בטרם אפשר יהיה לדרוש מכל גדוד קצב צעידה בן שמונה קילומטרים בשעה ראשונה, ששה וחצי קילומטרים על פני שלושים ושנים הקילומטרים הבאים, וממוצע של חמשה וחצי קילומטרים בשעה במסע כולו, עד כדי חמישים קילומטרים. אך בסופו של דבר יגיע לידי כך כל הגדוד.

הייתי משוכנע כי "צעידה מואצת", התובעת מן הפרט את מלוא תקיפות ההחלטה לעמוד במאמצים הגופניים העצומים, היא אחד הדברים המסייעים החשובים ביותר בהכנה הגופנית והנפשית של החיילים לקראת הקרב. נסיוני הראשון הראה כי גדודי הרגלים שלנו יכולים להתקרב לרמת צעידת-המסע של הרינג'רים

זהקמנדו, אך חשוב היה כי יהיו למתאמנים מטרות הנמצאות בתחום השגתם. כן חשוב היה כי המתאמנים לא יראו בדרישה הזאת תביעה בלתי-הגיונית, אלא הזמנת-תגר ליצר התחרות, החזק כל כך בקרב האמריקאים. לפיכך נתנה הוראה לבצע חלק מן האימונים שתוכננו לשבועיים ב"מרכז האימון לפלישה" לפי הנחיות אלה:

א. התנועה של שטחי האימונים וחזור משם, וכן תרגילים והודמנויות אחרות, ינוצלו ניצול מלא לאימון הפרט בצעידה מואצת — כלומר, מעבר מרחקים נתונים בקצבי-צעידה מכסימליים, וביאה לנקודת הסיום במצב גופני כשר לקרב. קצינים וחיילים יודרכו בטכניקה של צעידה מואצת ובשיטות קביעת הקצב ובדיקתו למהירויות צעידה שונות של המסע.

140 צעדים (75 ס"מ הצעד) בדקה — 4.8 קילומטרים בשעה.

143 צעדים (85 ס"מ הצעד) בדקה — 6.5 קילומטרים בשעה.

146 צעדים (90 ס"מ הצעד) בדקה — 8 קילומטרים בשעה.

ב. מטרת אימון זה כפולה: ראשית, פיתוח הגוף והסבילות; שנית, קביעת הרמות שבגדר יכולתן של היחידות.

ג. כרמה מינימלית יצעד כל קצין וחייל שמונה קילומטרים בשעה פעמיים בשבוע, ושלושה-עשר קילומטרים בשעה פעם בשבוע. שיפורים ניכרים ברמות אלה, לכשיושגו על ידי איזו פלוגה או איזה גדוד, ידווחו למפקד הדיביזיה.

השגת רמות אלה לא היתה כרוכה בקשיים, וכמעט כל גדוד דיוח על מהירויות גדולות מזה במשך השבועיים הראשונים של האימונים, והגיע לבסוף לשמונה קילומטרים בשעת צעידה ראשונה, וששה וחצי קילומטרים בשעה במסע כולל של שלושים ושנים הקילומטרים הבאים, ולחמישה וחצי קילומטרים בשעה במסע כולל, עד כדי ארבעים ושמונה קילומטרים. אמת כי אי-אילו חיילים, בממוצע פחות מארבעה אחוזים, לא יכלו לעבור בהצלחה את שלב האימון הזה, מחמת חולשה או מומי-גוף, והם הוצבו לתפקידים אחרים כדי שלא יסכנו את תכליתיותן הקרבית של היחידות או את חיי חבריהם.

מלבד צעידה מואצת כלל האימון הגופני קורסים במעבר מכשולים, זריקת קורות, תרגילי ייצוב-גוף, טיפוס על חבל, קורסי כידון ולחימה, לחמת הפרט וכד'.

בעוד האימון לפלישה מתנהל, בחרנו שטח לאימון בלחמת הרים, באזור הפונט די שאַליף, ותכננו קורס בן שבועיים לכל צות קרב רגימנטלי. מטרת הקורס היתה אימון הפיקוד במבצעים בשטח הררי-בינוני — ולא בטכניקת הלחימה בהרים גבוהים, הכרוכה בשימוש באורחי-מעש ובציוד מיוחדים-לדבר. נציג של "מרכז האימון ההררי" שבארצות-הברית סייע בהכנת התכנית ובפיקוח על ביצועה. כשירות גופנית לא חדלה לשמש שיקול נכבד, וכל יחידה נדרשה לרוץ יום-יום קילומטר וחצי, בתורת תרגיל חישול מיוחד. שטחי התמחות אחרים שנלמדו כללו הליכה ומסע בהרים, מבנים טקטיים לחימה בהרים, יריות-קרב לכל סוגי הנשק בשטח הררי, ותרגילי קרב-יום וקרב-לילה למבצעים בהרים.

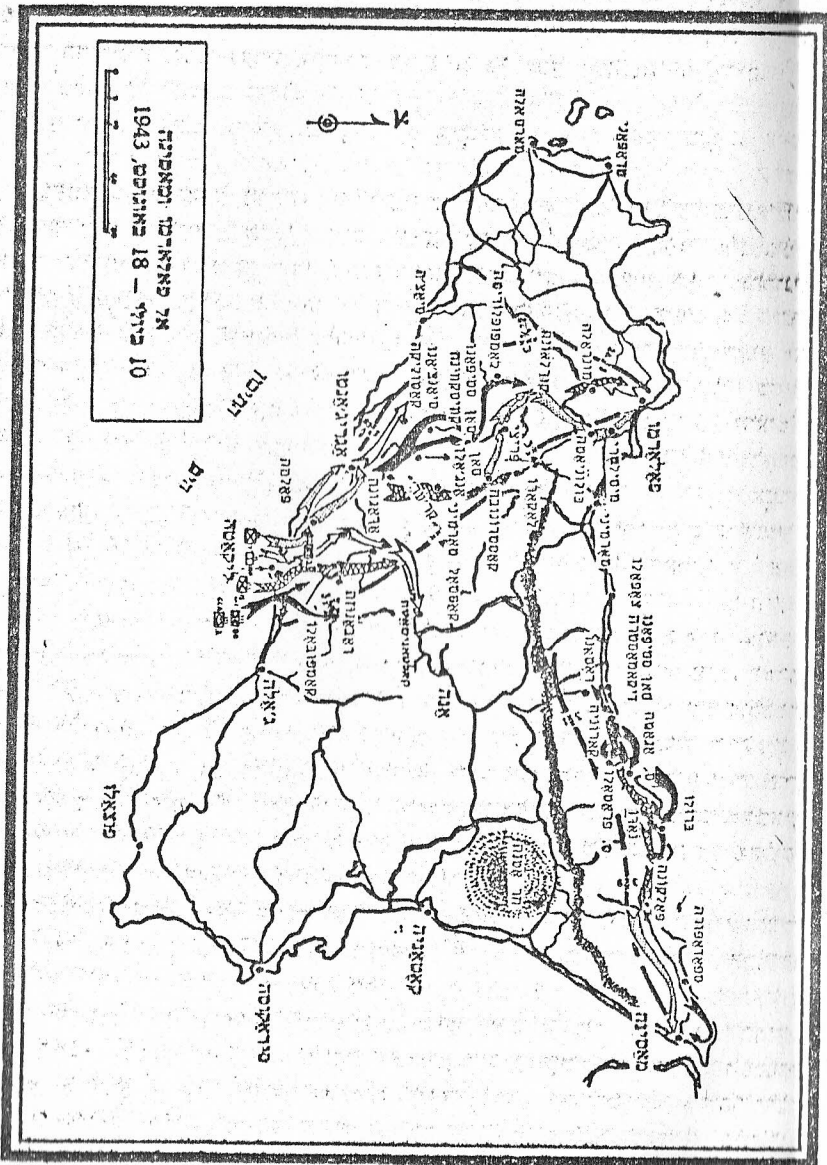
אירע ורק רגימנט אחד סיים את תכנית אימון ההרים. רגימנט הרגלים ה-30 אך זה סיים אותה. רגימנט הרגלים ה-17 אך זה החל בה. רגימנט הרגלים ה-30 היה עדיין בתקופת אימונו ב"מרכז הפלישה". עת חלה פתאום התפתחות חדשה, וחלקי הדיביזיה נקראו לקחת חלק בשלבי הסיום של מסע המלחמה בתוניסיה.

ב. הביצוע

בעיני הגנרל פאטון לא נשא חן הרעיון כי יהיה "כינור שני" לגנרל מונטגומרי ולו המשימה המשנית להגן על אגפו וערפו של מונטגומרי, בעוד מונטגומרי מוסיף וזרית-הילה רעננים לזרי התהילה אשר הנחילו לו נצחונותיו האחרונים על רומל. ופאלרמו משכה את לבו של הגנרל פאטון כאבן-שואבת. דעתו של הגנרל פאטון היתה כל יוכל לחצות את כוחות האויב ולהגן על אגפו וערפו של מונטגומרי על ידי כיבוש פאלרמו. לפיכך נועץ הגנרל פאטון עם הגנרל אלכסנדר, ב-17 ביולי, והעלה לפניו הצעה כי תשובה משימת הארמיה השביעית לאמור: "הארמיה השביעית תנוע במהירות לצפון-מערב ולצפון, תכבוש את פאלרמו ותחצה את כוחות האויב". הואיל והחוקנו כבר באגריג'אנטו ובנמלה, הביע הגנרל אלכסנדר את הסכמתו. שינוי זה שימש יסוד לפקודות לעליה על פאלרמו, אותן קיבלנו באחר-צהריים של 18 ביולי, בפקודות שדה מס' 1 של הקורפוס הארעי.

מפקדת הארמיה תכננה כי הקורפוס השני, ובו דיביזיות הרגלים ה-1 וה-45, יתפסו בסיס חזק בערפה של הארמיה השמינית הבריטית, בשטח אנה—קאלטאניסטה—סאן קאטארניה, ויתקדם בתחומי גורת ההתקדמות שתוחמה לו לצפון ולצפון-מערב, ינתק את דרכי-המלך 120 ו-113, ויתכונן לתקוף את פאלרמו ממזרח. על "הקורפוס הארעי", בפיקוד סגנו של הגנרל פאטון, הגנרל קיי, ובו דיביזיות הרגלים ה-3 והדיביזיה המוטסת ה-82, "להתקדם בתחומי גורת ההתקדמות לצפון-מערב, ולהתכונן לתקוף את פאלרמו מדרום ומדרום-מערב". כוח-הלם משוריין רב-עצמה — דיביזיות השריון ה-2 — ינוע בעקבות התקדמותו של הקורפוס הארעי, מוכן לנצל הבקעה, אם תושג, או להרחיב את הלפיתה לעבר מערב. קוי דיוח — "אדום", "לבן", ו"כחול" — תוכננו כדי לתאם את ההתקדמות, אלא שנאסר עלינו לעצור באיזה קורדיווח שהוא, חוץ מ"כחול", עליו תתואם על ידי הארמיה השביעית ההסתערות הסופית על פאלרמו.

מזימתו של הגנרל פאטון היתה להבקיע דרך האזור ההררי שהשתרע בסמוך אלינו מצפוננו ולהטיל לאחר-מכן לקרב את הדיביזיה המשוריינת השנייה על מנת שתכבוש במסע-גריפה רב-רושם את פאלרמו. מבצע אשר יחשב למעללו הראשון של השריון האמריקאי. לאותו זמן כבר ידענו כי רוב כוחות הגרמנים בסיציליה נלחמים בארמיה השמינית, וכי מרבית כוחות האויב בפאתו המערבית של האי ימצאו על חנתיב הראשי בין אגריג'אנטו ופאלרמו בגורת דיביזיות הרגלים ה-3. כאשר דן

עמי בתכנית זאת הגנרל קיין, העירותי לו כי האוביקטים היחידים כמעט לניצול ההצלחה, אשר יתקל בהן השריון. יהיו הריסות-מראש שבוצעו בקווי-התחבורה ע"י האויב. הגנרל קיין הודה בכך, אולם סבר כי אף על פי כן יתרום הדבר תרומה חשובה למוניטין של השריון האמריקאי. אישית היו לי הסתייגויות ידועות, שכן הייתי מפקד על דיביזיות רגלים, ועליה היתה גאותי, ובצדק.

פאלרמו נמצאה במרחק מאה וששים קילומטרים לעבר צפון-מערב. שישים וארבעת הקילומטרים הראשונים של דרכנו נתמשכו על פני הרים טרושים המתנשאים לגובה 1300 מטרים בסביבת קאמאראטה וסאן סטיפאנו די קוויסקווינה. לשלושת דרכי-היסורים שלנו צפונה היו שלבים תלולים מאד, תפניות של קוף-מחט, וגשרים רבים, שקשיי המעבר עליהם יגברו מחמת חבלות האויב ופעולות השהיה שלו. לכשנעבור את רצועת ההרים בפריצי, תקל עלינו ההתקדמות בשישים וארבעת הקילומטרים הבאים, בחצותנו את רמת-המישור המרכזית, ונגיע אל שרשרת הגבעות הטרודות המקיפות את פאלרמו, שסומנו לנו "כקו-דיווח כחול", אותו נאסר עלינו לעבור. מאחר שחבלות יהיו המכשול העיקרי בדרכנו, נראה לי כי ככל שנמהר לעבור את המרחק הזה, כן יפחת הזמן שיהיה לאויב לחבל ולהרוס. הסברתי את הבעיה למפקדי צוטי-הקרב בשיבתנו האחרונה ב-18 ביולי. אמרתי להם כי אני רוצה שהם יהיו בפאלרמו תוך חמישה ימים, ושיגיעו לשם הראשונים. פתחנו בקבוק "סקוטש" מן המלאי הדל שלנו ושתינו לחיי הרגלי האמריקאי. אחר, ב-0500 ב-19 ביולי, החלה העליה על פאלרמו.

לצוטי-הקרב הרגימנטלי ה-15 הוקצתה הדרך המזרחית, וכן סופח אליו "טאבור של גום", כלומר כוח של בלתי-סדירים מרוקאים בפיקוד צרפתי, אשר צעד מימינו, במקביל לבתיבו. על צוטי-הקרב הרגימנטלי ה-30 הוטל להתקדם בנתיב המרכזי ולכבוש את סאן-סטיפאנו ופריצי ביציאה הצפונית של רצועת ההרים. על גדוד הרינג'רים היה לנוע לפי הדרך המערבית, תוך מגע עם הדיביזיה המוטסת ה-82 שעל דרך החוף, בעוד צוטי-הקרב ה-7 נשאר בעתודת הדיביזיה בראפאדי. בחום המכביד ובאבק המחניק של סיציליה ביולי, היתה הבחינה המעניינת ביותר של העליה על פאלרמו יכולת צעידת-המסע של חיל הרגלים האמריקאי.

ידענו כי האויב נמצא במספרים ניכרים בעמדות חזקות ליד סאן סטיפאנו די קוויסקווינה, וכי נתקל בחבלות ובפלוגת-השהיה לאורך נתיב התנועה הראשי. הקולונל רוג'רס פקד על הלוויט-קולי דולמאן, מפקד הגדוד ה-3, לנוע על לא-דרך מאראגונה ולתפוס את גוש הגבעות סארו סטאגנאטורו, שמצפון-מערב לעיר. הגדוד יצא בחצות הלילה בקירוב, למסע, שנועד להיות שובר-שיאים. על פני שבילי הרים וללא תספוקת מים או מנות-מוזן עבר הגדוד שמונים וששה וחצי קילומטרים "שוברי-לב" בשלושים ושלוש שעות והגיעו לעד שלו. בינתיים פילסו הגדודים האחרים תוך כדי קרב את דרכם על פני הריסות ופלגות-השהיה והגיעו עד עמדות היערכות להתקפה מתואמת על העיר. התקפה זאת נפתחה בראשית אחר-הצהרים של ה-20 בחודש

ונסתיימה בכיבוש סאן סטיפאנו לפני רדת החשכה, בתפיסת 1000 שבויים, מספר רב של כלי-רכב וציוד אחר, וכלי-נשק רבים.

בעוד הקרב על סאן סטיפאנו מתנהל, נמצאתי בדרך המזרחית, בסמוך לקאמאראטה, עם רגימנט הרגלים ה-15. מחששתי כי רוג'רס יושהה בכיבושן של סאן סטיפאנו ופריצי, החלטתי לעשות מעשה, אשר בליבנוורת, בימי שם, היו בודאי מכונים אותו לפיתה רחבת-היקף. החלטתי להניע את הרגימנט ה-7 ברכב במשך הלילה עד לקרבת קאסטרונובה, ולתקוף מערבה עם האר היום בבוקר המחרת, כדי לכבוש את פריצי בשילוב עם התקפת הרגימנט ה-30 מדרום. על הרגימנט ה-15 היה להמשיך בהתקדמותו ללארקארה פרידי וקאסטרונובה, ולהגן על מהלך זה. בהתרותי בקארלטון כי יעמיד את הרגימנט ה-7 במצב-הכין לתנועה ויספק את כלי-הרכב, וכן כי ישלח את שרמן למוצב-הפיקוד לקבל פקודות. חזרתי והגעתי למוצב-הפיקוד בסמוך לשעה חמש, הכל היו מוכנים. שרמן קיבל חיש את פקודותיו, והתנועה החלה עוד לפני החשכה.

הייתי מקבל "ג" בליבנוורת על אותה "לפיתה רחבה", כי תנועת הלילה למרחק של יותר משמונים קילומטרים בוצעה על פני דרך שמעולם לא היתה ראויה לכינוי נאה יותר מדרך סוג ב', ושחבלות האויב ומכשוליו עשו אותה כמעט בלתי-עבירה. אך מהנדסי הדיביזיה תיקנו גשרים ובנו משעולי קפנדריה, והרגימנט ה-15 עבר בדרך הזאת. המהלך בוצע ושני גדודים של הרגימנט ה-7, ה-1 וה-3 היו מוכנים לתקוף מערבה לפני שעה שש בבוקר המחרת.

בינתיים נודע לנו כי הרגימנט ה-30 כבש את סאן סטיפאנו, והעברנו לרוג'רס הוראות לתקוף את פריצי בבוקר המחרת. אחר שלחנו את הדרג-הקדמי של מוצב-הפיקוד הדיביזיוני לסאן סטיפאנו, וב-0330 נמצאתי בדרכי לשם כדי להיות בשעת הקרב סמוך לדורשי.

גדודו של הלוויט-קולי ברנארד, הגדוד ה-2, התקדם צפונה מסאן סטיפאנו, בעוד הגדודים הנותרים של הרגימנט ה-30 מחזיקים בעמדות צפונית ומערבית לעיר. ה-7 תקף מערבה מקאסטרונובה, בשעה 0550, כשהגדוד ה-3 והגדוד ה-1 שלו לפנים בחזית ישרה משותפת, אף כי הגדוד ה-2 עדיין לא נתכנס כולו בשטח הכינוס. מיד לאחר שנתפנתה הדרך צפונה, עשיתי דרכי קדימה במערבולת כלי-רכב, חיילים, זרמי שיירות שבויים, ואפילו בני המקום המרעיעים, לפאת העיר, ושם נוצעתי קצרות עם הגנרלים קמפבל ואיגלס, ועם קארלטון, הארל ווילסון. לא תהיה שום הפסקה. מיד לאחר שיתארגנו מחדש גדודי ה-7, ידחקו הלאה לעבר קורליאינה, בעוד ה-30 נסוב מערבה וצפונה בדרך מקבילה העוברת את פאלאצו, ביסאקוינו ורוקאמאנה. ה-15 ישאר באזור קאסטרונובה, נכון לנוע בעקבות צוטי הקרב ה-7, בנתיבו. לאחר התארגנות-מחדש קצרת-זמן פתח הגדוד ה-3 של ה-7, כמוליך, בתנועה.

נטק-סיוע בהר — שנים כלליו מבטיחור.

מקלעים-בינוניים בפעולות בהרים

מאת: קול, ק. דונאיאב וקול, נ. סיאמיקולאנוב

עקיפה ולפיתה — הרי הן הדרכים הרגילות לפעולות-תוקפניות בהרים. בימי מלחמת העולם השניה היו לעתים קרובות הגייסות הסובייטיים מגיעים-זיוצאים אל העורף ממש של מערך-עמדות אויב, ובדרך זו היו מקרבים ומזרזים את השגת ההצלחה. הנסיון מוכיח כי תוך כדי עקיפת אגף האויב במסיבות שטח הררי, לפיתתו הגמישה, יהיה תכליתי לנצל את המקלעים-הבינוניים בעיקר לקיום אש בעבר החזית. הדבר כובל את פעולותיו של האויב, גורם לו אבידות וכן — דבר זהנו חשוב-מאוד — מסיח את תשומת לבו מאותה יחידה או יחידת-משנה שהיא מבצעת את עקיפתו.

ביחידות המשנה של יחידות-רובאיות יש לקבוע אותות-מוסכמים קבועים מציינים לצותיהם של המקלעים-הבינוניים מתי צריך להפסיק את האש או העתיקה אל קטע אחר של העמדה האויבת. כן יש לקבוע אות-מוסכם גם להזנת מקלעים עצמם קדימה — אל תוך האזור אשר נתפס בינתיים על ידי חיל-הרגלים מתקדם. במקרים ידועים ניתן אף לכוון מראש, מתוך הערכה שקולה של המצב, את הרגע אשר הועד להזנת המקלעים-הבינוניים קדימה — אף בלי מתן אות-סכמ, כי אם לפי קצב הזמן בלבד.

חיוניות-מיוחדת נודעת לפעולת המקלעים-הבינוניים כאשר הגנתו של היריב זוכה בשתיים-שלוש "דיוותות" או רצועות (ובשטח הררי נתקלים בכך לעתים רבות למדי). חלק מאמצעי-האש של היריב מוצב אזי בעמדות-סגורות (למתן אש יפה) או במדרונים-עורפיים. הגייסות, בנקודות-האש להגנה על עמדות באש-ירה (בעיקר מקביים), נמצאים בחפרות אשר נכרו בקרקע הטרשי; בתוך תילי זה אשר הוקמו מאבנים, מתקינים אשנבי-ירה. במקרה זה מוטל על אש קלעים-הבינוניים לכבול את תנועותיו של היריב לאורך חפרות-הקלעים ותעלות-שר, ולא להרשות לו לאויב להתגלות מחוץ למחפים שלו. אכן, אין אש זו מרבה

בראשית אחר-הצהרים התקדמתי ובאתי לראש השדרה, שם שוחחתי קצרות עם הינטגס, מפקד הגדוד המוליך; אחר עמדתי ליד הדרך, והתבוננתן בשני הגדודים בעברם. בחום צורב ואבק מחניק פילסו החיילים את דרכם קדימה כגלים המכים בחופו של ים, ובקצב צעידה אשר לא עברוהו מעולם לגיונות הרומאים. בעבור זנבו של כל גדוד עצרתי את הרופא ואת הכהן הגדודיים, ושאלתי כמה אנשים נשמטו עד כה מן השורות: בשתי הפעמים היתה התשובה, כי לא נשמט איש. שני הגדודים נעו כל הלילה ברכב, תקפו על פני לא-דרך מיד לאחר האר היום, ושניהם כבר עברו ארבעים קילומטר רגלית מאז הבוקר. לשניהם נותרו עוד ששה-עשר קילומטרים לעברם בטרם יעצרו.

בשעה חמש בקירוב הגיע הגנרל קיין למוצב-הפיקוד הארעי שלי ליד פריצי, דיביזית המוטסים ה-82 קיימה את קצב-התנועה לאורך דרך החוף, ובמת-החיוזיון הוכשרה עתה למבקע הגדול של השריון. הרינג'רים פיגרו מאחור והתלוננו על אפיסת כוחות. קיין העביר אותם מפיקודי והעמידם תחת פיקוד ישיר של מפקדת הקורפוס. הוראתו הנוספת היחידה היתה כי לא תחצה שום יחידה את "הקו הכחול", אלא לפי פקודה.

הגדוד ה-3 של ה-7 כבש את קורליאנובה זמן-מה לאחר חשכה, וב-2100 היה כל ה-7 מרוכז בשטח שמצפון לעיר זאת, מקום בו הגדוד ה-2, שהובא לכאן מקאסטרונובה, ברכב-מנוע, ירד מהמשאיות והחל בהתקדמות צפונה. בינתיים היה צות-הקרב ה-15 נע בעקבות ה-7, תוך צעידה והסעה לסירוגין של יחידות-המשנה שלו, בהשתמשו ברכב שהצליח לרכו ל"הקפצת" אותה יחידת-משנה "הערפית" ביותר אותה שעה.

עוד לפני-כך העתקנו את מוצב-הפיקוד קדימה לקורליאנובה, ושם, בשעה שתיים בבוקר, קיימתי התייעצות עם המטה שלי ועם מפקדי הרגימנטים, כדי לערוך בקיום כלליים תכניות לכיבוש היעדים שעל הקו ה"כחול". על ה-7 היה לדחוק הלאה במהירות הרבה ביותר, בהוסיפו ל"הקפיץ" את גדודיו העורפיים באמצעות רכב, כדי לחסום את מבואותיה המזרחיים של פאלרמו, מדרום. לפני-כך היה בכונתי לקדם את ה-30 מרוקאמאנה, שיכבוש את הרמות מערבית מאלפונטה ודרומית ממונריאלה. אולם פקודה שהגיעה מ"הקורפוס הארעי", שינתה את גבול גזרתנו המערבי, במסרה את הדרך הזאת לגייסות שמשמאלנו. לפיכך נצטוה ה-30 להתכנס, במצב-עתודה, דרומית לקורליאנובה.

לפני-הצהרים הגיע ה-7 ל"קו הכחול" ליד מיסילמרי וה-15 הגיע לקו ליד מיאנה דל גראסי, ובקרבתה ראיתי לראשונה את פאלרמו, שניהם נתקלו בהתנגדות מסוורת, אולם האיטלקים היו נכנעים להם במספרים גדולים עד כדי הכבדה.

העליה על פאלרמו תמה ונשלמה.

קיבלתי פקודה להתייצב בבוקר המחרת בעיר, לפני גנ' פאטון, ברכתו בקבלו את פני היתה: "הריצה-רוץ הטרסקוטית, איפוא, הביאה אותנו לכאן במהירות ארורה".

או לפגוע בכוח-האדם של היריב — ולפיכך אין היא נותנת את עצמת-הפגיעה הדרושה.

כאן באה לעזרתה אש-המרגמות. תודות למסלול התעופה הטובלני-הלול מונחתות פצצות המרגמה על כוח-האדם של היריב. הן משיגות אותו אף בתחתיתה-ממש של החפרה, ובדרך זו הן מסייעות להבריח את האויב שמאחורי המחפים. או-אז קוצרים המקלעים-הבינוניים באשם, בצותא עם הקלעים-הרובאים והתת-מקלענים, את חיילי האויב שנתגלו והופיעו בשטח הפתוח. ודאי שאש המרגמות עשויה לפגוע בהצלחה גם במטרות שבשטח הפתוח; אולם שיתוף-הפעולה של המקלעים-הבינוניים עם המרגמות, במסגרת של מסע-התקפה על מערך-הגנה רב-דיונות, מתגשם הגשמה מובהקת דוקא במסיבות שתוארו כאן לעיל, כשעיקר התפקיד הוא לפגוע באויב אשר במקומות המחופים.

כשמקלעים-בינוניים משתייכים למכלול אמצעי האש אשר לפלגה העוקפת — מוטל עליהם להבטיח באשם את כל התגאים הדרושים לתנועה-קדימה. ביחוד ירבה הצורך בהם שעה שהפלגה תצא ותגיע אל עורף תנוחת-כוחותיו של היריב. יחידת-המשנה המקלעית, לאחר שתפסה עמדה נוחה על הגבעות, מונעת את תנועת-הגישה של העתודות האויבות — וכפועל-יוצא מזה מפריעה לביצוע התקפות הנגד האויבות. יחידת-משנה זו סוגרת לו ליריב את דרכי נסיגתו מעמדותיו הקדומניות והיא מגבירה את נקודות-האש הערוכות בעמקה של הגנת היריב.

לקטלנית ביותר הופכת פעולתם של המקלעים-הבינוניים במקרים בהם גורפים הם לרחבה את עמדתו הקדומנית של היריב באמצעות אש "טוררת" (אנפילאדית, דהיינו — מכוונת, מן האגף, לארכו של טור-חזיתית). יש לחפש ולהעלות את כל האפשרויות לכך שהשימוש במקלעים הבינוניים ייעשה דוקא בדרך זו. פירושו של דבר — כי את עמדות האש שלנו יש לדקדק ולבחור תוך כדי שימת-לב מרובה.

מן הראוי לציין גם מספר ציונים לגבי אופן תפעול מקלעים בינוניים בתנאי התקפה חזיתית. האופיני להתקפת הרגלים במעלה מורדות תלולים הוא כי נגזר כאן על הרגלים לא רק להתגבר על אש האויב אלא אף להשקיע מאמצים גופניים בעצם מעשה התנועה. אולם יש לעתים והמסיבות עושות התקפה כזאת לאפשרית ותכליתית בהחלט. העיקר כאן — חיפוי אש רב-עצמה, ובו ממלאים מקלעים-בינוניים תפקיד חשוב. לאחר שבהרים ניתנת להם אפשרות רבה יותר לנהל את אשם מעל לראשיהן של יחידות-המשנה הרובאיות המתקדמות-ותוקפות, פועלים כאן המקלעים-הבינוניים פעולה פוגעת כלפי הגנת היריב כמעט עד לאותו רגע ממש בו חתימת-דרך כלל — על פני אבנים, גלי זיפויף, תילים זקופים — ולפלט דרך הראשונה — מעתיקים המקלעים את אשם אל ה"דיותה" השניה.

חשוב מאד שבתוך מבנה הקרב גופא של יחידות המשנה הרובאיות התוקפות יימצאו מקלעים-בינוניים. הדבר מאפשר להם לסייע להמשך התפתחותה של ההתקפה באותו רגע עצמו שבו הגיעו וחדרו הכוחות התוקפים אל תוך עמדותיו של

יריב. את המקלעים-הבינוניים יש להעתיק במהירות אל הגבעות שנלכדו מידי היריב — אחרת יימצאו מפגרים ויגזר עליהם חוסר-מעש. אולם אין זו משימה קלה בשביל צוטי המקלעים-הבינוניים. היא נעשית מורכבת וקשה עוד יותר שעה שהקרב הועבר כבר אל עומק מערכו של האויב והתוקפים משתלטים בזה אחר זה על קווי-הרכס של הגבעות, בלכדם. שיא גבעה אחד אחר משנהו. ואילו הקשיים הגדולים ביותר מתעוררים שעה שהתוקפים עוברים כבר אל שלב המרדף, שבו גורם הזמן ממלא תפקיד עצום.

כי עתה צריך להדביק את האויב הנסוג, ועוד יותר מזה — להתקדם אל מעבר ממנו ולנתק לו את נתיבי הנסיגה. באזור הררי מצויות כרגיל דרכים מעטות בלבד. בתנאים אלה אי-אפשר להתבסס על אפשרות של הובלת מקלעים במכוניות או בעגלות. כאן בא ההכרח לנוע על פני מישורים ויש ואפילו על פני שטח שאין בו חתימת-דרך כלל — על פני אבנים, גלי זיפויף, תילים זקופים — ולפלט דרך בסבני שיחים צפופים. הכרחי, על כן, להתקין מראש מתקנים כלשהם שבעזרתם ניתן יהיה לטלטל קדימה את כן המקלע ואת גופו.

ביחידות רבות היו מתקנים בכוחות ה"מקומיים" מתקנים מעין אלה, אשר היו כרגיל פשוטים ביותר במבנם. מתקן טיפוסי כזה מורכב ממסגרת עשוית-מתכת אשר בה "קינים" בשביל ציר-הכנ ומחוברות אליה רצועות כתף לנשיאה. את המסגרת, מצד-הפנים שלה, מרפדים בלבד, ואילו מצדה החיצוני — בבד איזה שהוא. על רצועות-הכתף מחוברות רצועות-משנה לצורך הידוק הכן והחזקה בו. התיאור הטכני כאן מושתת על צורת הכן של המקלע הרוסי, אשר בדרך כלל הינו כן-גלגלים; ופרטיו שונים מאלה הבאים בחשבון בצורות מקלע אחרות.

המתקן לטלטלת גוף המקלע עצמו הינו ברוב המקרים מעטה עשוי לבד ואילו מחוברות רצועות כתף לנשיאתו. את גוף המקלע שמים על המעטה הפרוש, לשקנהו למעלה, ומהדקים באמצעות רצועות הידוק. את תיבות התחמישים נושאים על הגב באמצעות רצועות כתף מיוחדות.

שעה שמארגנים את האש לצורך התבססות בקטעי שטח שנכבשו תוך התקדמות, יש להציב את המקלעים-הבינוניים באופן כזה שיוכלו לירות לאורך הגיאות והבקעות המשמשים נתיבי-גישה אל הפאה-הקדמית של המערך המתארגן. תפעולן של מחלקות המקלעים נעשה ובהרים כרגיל ע"י הצבת כל מקלע ומקלע במבודד, ולא בצמידים. אכן החלטה על כך, ובחירת המוצב, מחייבים שיקול רב. יש להשתדל ולהשיג תנוחה-כללית כזאת אשר תאפשר בשעת הצורך לנהל אש מרוכזת של מקלעים אחדים כלפי אזור-גישה זה או אחר, וכן להוות, ברצועות השטח שלפני החזית, מסך רצוף של אש-צולבת. הכרחי, כמוכן, להימנע ככל האפשר מהתהוות "שטחים מתים" ולא לאפשר לו ליריב לצבור בהדרגה שטחים כאלה לעריכת התקפות-נגד או לנוע דרכם אל אגפן וערפן של היחידות אשר נאחזו בתחום שנכבש. יש לשאוף להציב את המקלע מאחרי אבן, בליטת קרקע, גבעה —

לנהל אש אוגפת, במלוכסן, לאורך מבנה הקרב המשתרע-לרוחב של חיל-הרגלים האויב המבצע התקפת נגד. הצבה מחופה כזאת מאפשרת לו לצות המקלע לקיים בפרק זמן ממושך אש מעמדה נוחה שנבחרה על ידיו מראש. פירושו של הדבר כי יעלה בידו לגרום לאויב אבידות רציניות, בסייעו על ידי כך להדיפתה המחלטת של התקפת הנגד. בכל אופן שהוא צריך לשלב אש אגפית באש חזיתית לצורך קיום הירי כלפי הגישות והמדורגים הן של גבעה שנתפסה בידי התוקפים והן של הגבעות במערך, ה"שכנות" למוצבו של המקלע.

לארכן של דרכים, גיאיות ומשעולי-עזים שבקווי-הרכס של הגבעות ניתן להפעיל תוך הצלחה מקלעים שהוצבו מראש על קווי-אש-קבועים. אופי השטח ההררי מאפשר כאן לארגן את האש בשתיים-שלוש "דיוותות". עקב כך מושגת עצמת אש אדירה בשטח שלפני הפאה-הקדמית, כי מבנה הקרב של היריב המבצע התקפת נגד נתון לעומק רב לפגיעת הירי. אם הפאה-הקדמית משתרעת על פני מדרון תלול, עשוי קיום-האש מ"דיוותות" אחדות במונן ובעונה אחת לתת תוצאות רבות רושם.

תוך פעולות קרב בשטח הררי יש תמיד להפנות תשומת לב מיוחדת לאבטוח האגפים והעורף, ולכינון ההגנה ההיקפית. מובן שעובדה זו הכרח להביאה בחשבון בשעת ארגון האש המקלעית. מערכת-אש שחושבה ונשקלה היטב תשים לאל כל נסיונות היריב לעקוף את אגפיהן של יחידות-המשנה שלנו או להקיף את עמדותיהן מעבר העורף. ואל לנו לשכוח כאן את ענין ה"מקלעים הנוודים": כי בהרים גדולים ערכם ותפקידם. כסוג העמדות הנוח ביותר בשביל אלה משמשים קווי-הרכס, כי כאן ניתן להם למקלעים לנוע ממקום אחד למשנהו תוך התחפות מאחורי קווי-רכס אלה. אם תוכנה מראש כמה משטחות ("פלטפורמות" בלע"ז) בתוך נקיקי-סלעים או באוכפים, יהיה בכך כדי להבטיח לצוטי המקלעים את האפשרות לתמרון הנייד הנדרש מהם כאן. אלא שאטווח למקם משטחות כאלו על פסגותיהן של גבעות.

חלק מן המקלעים הבינוניים צריך שיימצא בעתודה, כשהוא מהוה את "אגרוף-האש" העומד לרשותו של מפקד הפלוגה או מפקד הגדוד. בשביל מקלעים אלה יש להתקין מראש עמדות שבכל אחת מהן מכינים מבעוד מועד את הנתונים (קביעת מרחקים, סימון מטרת קבועות, טיווח ועוד) בשביל ירי המקלע. כן מארגנים מראש את שיתוף-הפעולה עם יחידת המשנה הרובאית שנקבעה לשמש כעתודה ועם אותן יחידות-המשנה הרובאיות העסוקות בביצוע עבודות-הביצור-המחפה ההכרחיות בשביל התבססות-בצורה בשטח שנכבש. כן יש לזכור את הסכנה מעבר האויר. חלק מהמקלעים, אשר נועדו להדיפת התקפות-הנגד האויבות הצפויות, וכן כל המקלעים שבעתודה, חייבים להיות מוכנים לנהל אש כלפי מטוסים וצנחנים אויבים.

לפי תקנון-השדה מותר לתפעל מחלקת מקלעים גם כשהיא מוצבת כולה

בעמדה אחת. הנסיון העלה שורה של דוגמאות בהן השתמשו בהצלחה באורח-הצבה זה. משיגים ע"י כך צפיפות גדולה של אש-המחסום על פני הגישות אל הפאה-הקדמית של מערך גייסותינו אנו — וכן של האש המרוכזת ה"המונית" על פני אזורי עמדות-הארטילריה-והמקלעים של היריב. מהלומות-אש רבות עצמה מאפשרות לעצור את האויב המבצע התקפת נגד, לפגוע בו פגיעה מכרעת, עוד בטרם יתקרב אל פאתנו הקדמית.

הירי בתנאים הרדיים כרוך בכמה צרכים ובעיות מיוחדים. יש להביאם מראש בחשבון, בכדי להימנע משגיאות העוללות להגמיך את תכליתיות אשם של מקלעים-בינוניים. כידוע, הטוח של תעופת הקליע המכוונת-למטרה משתנה, גם כשהכונת הוצבה באותו אופן עצמו בשל שני גורמים תיצוניים: — גבהו של החר שממנו מתנהל הירי וזוויתו של המקום המשמש מטרה. ככל שההר גבוה יותר כן פוחתת צפיפותו של האויר וכן ירחיקו יותר (יגביהו יותר) הכדורים בתעופתם. נמצא, כי תוך ירי בגבהים ניכרים מעל לגובה פני-הים יש לקבוע את הכונת לטוח מוקטן לעומת זה שבתנאים התקינים.

הקו האופיני המיוחד השני שבירי-בהרים הוא זווית-הפגישה הגדולות, אשר אותן מהוה ה"פגישה" בין מסלול-התעופה היורד לבין קו פני-השטח כלפיו מתנהל הירי. כרגיל מתברר כי "זווית הפגישה" היתה גדולה פי כמה מ"זווית הנפילה". גם גורמים אלו יש להביא בחשבון.

יש עוד שאלות לא מעטות הכרוכות בתפעול מקלעים-בינוניים בתנאי שטח הררי. כך, למשל, תוך מתן ירי מפני-קרקע קשים יש לשים "ריפוד" עשוי לבד או בד עבה מתחת למשענות-הכך. תשומת לב מיוחדת מחייבת מצד מפקד יחידת-המשנה מקלעית הדאגה להמצאתם בעוד מועד של התחמישים, המים וחמרי הסיכה לרשות צוטי המקלעים, כי בהרים נתקלת "הזנת" המקלע במהלך הקרב בקשיים מיוחדים. שומה על הקצינים, הסמלים והלווחמים-הטוראים של יחידות-משנה מקלעיות הפועלות בהר כי יפעלו תוך-שיקול ובמחושב: — יש לנחש, לפי שורה של סימנים, את תנוחתה המציאותית של המטרה; יש להביא בחשבון את דלילותו של האויר בגבהים הרמים, וכיו"ב. אכן, תפעול נכון של המקלעים הבינוניים הוא היוצר את האפשרות להשתמש גם בתנאי שטח הררי שימוש יעיל ותכליתי ביותר בנשק רבי-עצמת זה.

גם עונות סגריר עלולה למלחמה - אך תביעות לה משלה .

אימוני גייסות לסבצעים בעונות גשומות

מאת הלויט'קולי נ. א. מאליק.

במידה זו או אחרת עונות גשומות הן תופעת טבע רגילה בכל חלקי התבל יש ובתחילת פעולות-האיבה לא ישררו תנאי-גשם, אולם בהתמשך המלחמה יהיה על צבאנו לחיות ולפעול בתנאים הבלתי-רגילים, הנוצרים על ידי גשמים ומזג-אוויר סגרירי.

בימים גשומים, העסקת גייסות באימון-הפרט או בשיעורי תרבות בתוך כתלי-הבית היא חיון נפרץ. למנהג זה של הימנעות-מדעת מאימוני שדה נודעת השפעה פסיכולוגית שלילית על הגייסות, העלולים להידרש ללחימה בכל תנאי מזג-אוויר שהם. הזמן הממושך שבזבזו גייסות בעלות-הברית בסיגול עצמם לתנאי מזג-אוויר חמורים בחזית בורמה במלחמת-העולם השנייה מלמדנו מה רב ערכו של אימון בימי שלום ללחמת-גשמים, וכן ללחמת-שלג, לחמת-הרים ולחמת-מדבר.

לחימה במזג-אוויר סגרירי מצטיינת בזוויות משלה, ביתרונות משלה ובמגרעות משלה, ככל סוגי הלחמה. כונתה של רשימה זאת לבחון את השפעת מזג-האוויר הסגרירי ותנאי-הגשם על שיטות האימון הרגילות.

סבל גופני השפעתו החמורה ביותר של הגשם מתבטאת, במדומה, בסבל האישי שהוא מסב לגייסות. כושר-הלחימה של החייל נופל במדה ניכרת, שעה שהוא חש עצמו במצוקה עקב אי-רגילותו לפעול בגשם. את ההשפעה הזאת על כושר-הקרב של הגייסות אפשר לצמצם בהצלחה על ידי השגרתם לתנאי-סגריר בדרך של אימון שדה ותרגילי חוץ בימי שלום, הן בעונת גשמי-הקיץ והן בעונת גשמי-החורף. האמצעים דלהלן יסייעו אף הם :

1. כאשר הגייסות מחופרים במבצעים סטטיים כגון הגנה - א. יש לקרות את החפרות במחפה עילי מפני גשם. שוחות-שועל ועמדות כלי-נשק צותיים, הכרח שתהיינה יבשות ונוחות ככל האפשר.

ב. יש להגיש את הארוחות בעודן חמות. רצוי להגדיל את תכיפות הגשת המשקאות החמים, במיוחד כשהמדוכר בזקיפי לילה, בפטרולים ובהיילים המאיישים עמדות קדומניות.

ג. בעונת-החורף יש לספק לגייסות מלבושים חמים מתאימים מאחר שחוסר הגנה מפני גשם בימי החורף עשוי להסב אבידות חמורות.

ד. שעה שיורד הגשם, יש להחזיק את הגייסות, במידת האפשר, תחת מחפה.

2. כאשר הגייסות מועסקים במבצעים ניידים : -

א. על הגייסות שאינם במגע עם האויב יש להגן ככל האפשר מפני הגשם. חשיבות חיונית יש לצידום במעילי-גשם ובמנעלים מתאימים.

ב. לגייסות היוצאים לפעולה יש להגיש ארוחה חמה (אפשר להגיש להם תמיד משקה חם, על ידי שימוש במיכלים נוצרי-חום).

קשוי התנועה בעיית התנועה במזג-אוויר סגרירי בארצות בעלות מערכת-דרכים בלתי-מפותחת ומצומצמת תובעת אימון מיוחד. השימוש ברכב מנועי מוגבל חמורות, ובשטחים רבים אינו אפשרי כלל. כל תנועת גייסות בקנה-מידה גדול תהיה, איפוא, איטית, שכן רוחב הדרך מוגבל, ואין בגמצא נתיבי-משנה ממקום למקום. השלג המפשיר והבוץ הבא בעקבות הגשם מקשים מאד על התנועה ברגל, ודבר זה מטפח לבסוף הרגשת עייפות ושעמום בלב החייל, במהירות רבה יותר מאשר בתנאים רגילים. כאשר כל דעתו נתונה להתגברות על הקושי הכרוך בהנעת רגליו, נוטה החייל להתעלם מהחוקים והשגרה של התנועה הטקטית. למעשה, אם לא ינקטו אמצעי זהירות מיוחדים על ידי מפקדים בכל רמות הפיקוד, יש סכנה כי קבוצת חיילים תצעד ישירות לעמדת-אויב בלי שתבחין בנוכחותו.

ראות והפנתר טוח הראות מצטמצם מאוד ברדת הגשם, ואם משתרר ערפל, הראות מוגבלת עד מאוד. עלות-צמחיה, בה משתמשים להסאת עמדות, מאריכה-ימים יותר במזג-אוויר גשום. מן ההגיון להניח, איפוא, כי כאשר החייל התוקף מרגיש עצמו אומלל, שלא-בנוח וטרוד בגופו, הופך אזור המבצע לגן-עדן למגן, וגורם «ההפתעה» שבהגנה מושג או ביתר קלות.

אחזקת הציוד גשם ומזג-אוויר סגרירי גורמים לירידת-איכות מהירה של הציוד הצבאי. שמירת הציוד שעל החייל ושבמסגרת היחידה תדרוש, איפוא, מאמצים נוספים ותמידיים מצד סגל היחידה. אכן, דבר זה אוכל את מרצו של החייל. יחידות הפועלות בתנאי סגריר חייבות, לפיכך, לבצע שיטה מוגדרת ומחושבת-מראש בדקדקנות לאחזקת הציוד האישי והיחידתי שלהן, ולהימנע משימוש בקבוצות

מאולתרות בפתאומיות לעשייתה של מלאכה זאת. יחידות-משנה יש להעסיק לפי תור מחזורי בתפקידי אחזקה יחידתיים, ואילו את בדיקתו ואחזקתו היומיומיות של הציוד האישי יש להפוך לתרגולות.

כשירות-גופנית מאחר שקשה לארגן בתנאי סגריר ממושכים משחקי-ספורט רגילים, ומאחר שחוסר האימון-הגופני במשך תקופה ממושכת ישפיע לרעה על כושרם הקרבי של הגייסות, חייבות לבוא במקומם שיטות אלטרנטיביות של תרגילים לגייסות, כגון טיפוס-עצים, שיט ושחיה. כן יש להוציא את הגייסות למירוצי לא-דרך בכל הזדמנות. אין לקבל את תנאי-הסגריר כעילה לחוסר פעילות.

במשך תקופות ממושכות של סגריר יש להביא בחשבון, בשעת תכנון מבצע, את הראות המוגבלת — כגורם העלול להשפיע לרעה על תכליתיות אש הנשק הקל. יתכן כי יהיה צורך לצמצם את הטוח של הנשק הקל, ולפצות שגיאות-טוח של הנשק האישי. המרחקים יהיו אחיזת-עינים, ועצם המכון של הנשק האישי עלול להיות קשה. כתוצאה מגורמים בלתי-רגילים, ועל-כן מטרידים, אלה יהיו החיילים נוטים ללחוץ על ההדק ללא-אבחנה.

נטיה זאת אפשר לבלום בהצלחה על ידי הבאת הגייסות למטוחי-המיון בשעת סגריר, כדי שישתמשו בנשקם בתנאים מציאותיים. בדרך כלל נמנעים מזאת, והנהוג המקובל הוא תקיעת חצוצרה לאות הפסקת התרגיל כל אימת שמתחיל יורד גשם, משל לא נוצרו כלי הנשק לשימוש אלא במזג-אוויר יבש. ומנהג זה של הימנעות מפעילות בשעת גשם משפיע לרעה על אימונו של הפרט, ובהכרח יביא לבסוף לירי היעדר-תכליתיות ביחידות בשדה-הקרב, בהימצאן שם בתנאים דומים.

אחזקת הנשק אחזקת הנשק והתחמושת ושמירתם ראויים אף הן למחשבה דקדקנית ולתכנון. אם אין משגיחים כהלכה על כלי-נשק ועל תחמושת, יגרום הדבר לירידה מהירה של איכותם. דבר זה עלול לגרור אחריו תוצאות חמורות, אם אין בנמצא במטחוי הישג קל חימוש-תחלופה. בדיקות אחזקה שיוגרות יותר ותכופות יותר חיוניות. איפוא, כאשר הגייסות פועלים בתנאי סגריר.

מנחה למען לא ישפיעו לרעה על רוח-הגייסות התנאים המציקים של מזג-אוויר גשום, יש לתכנן בדקדקנות רבה וביזמה רבה, הן מצד הקצינים והן מצד המשקיים, את מרבית הבחינות של מנהלת היחידה, כגון בישול, סידורים סאניטריים, אחסנה של מצרכי-מזון ואספקה העלולים להישחת, מחסה לילי לחיילים, כיבוס בגדים וייבושם, טיפול בבעלי-חיים ונקיונם האישי של החיילים, ויש לגלות בענין זה תושיה רבה ואילתור בכל הרמות.

סיכום מבצעים בתנאי-גשם ראויים ללימוד בפני עצמו. אם לא יהיו הגייסות מורגלים בתנאי גשם באימונים של ימי שלום, תיפול רוחם בשדה-הקרב, כאשר יהיה עליהם ללחום במשך תקופות ממושכות של גשם.

באימון בימי שלום יש, איפוא, לתרגל את הגייסות באימוני-חוץ בכל סוגי מזג-האוויר. אין לקבל תנאי מזג-אוויר בלתי-נוחים כנימוק להגבלת גייסות לעיסוקי-בית. אם מבקשים להכין כהלכה את הגייסות לימי מלחמה, חייבים תרגילי גייסות להתבצע בכל סוגי מזג-האוויר, במטרה להגיע לרמת אימון בה יתגברו בעצמם על המגרעות הנוצרות על ידי תנאי מזג-אוויר רעים, ויגלו אילתור, תושיה וזימה בכל הרמות.

לקורא!

החוברת הבאה של

מערכות
יחידות הארגון ואיש-הנפח הנפדי

תופיע כחוברת-יובל

במלאת 15 שנה להיוסד "מערכות"

ACHARD-JAMES, M.: *Le Facteur Ennemi. Preface de Maréchal Juin*, Ed. Berger-Levrault, Paris, 1954, 340 francs.

ניתוח גורם המודיעין והשפעתו על החלטות המפקד בשדה-המערכה. ערכו של הספר מתגבר מתוך ההקדמה שהקדים לו המרשל ג'ואן, המצביא צרפתי.

DAVIN, D. M.: *Crete, Official History of New Zealand in the Second World War, 1939-45*, Oxford University Press, 1953, 547 p., Maps, 30 s.

פרשת הגייסות הניו-זילנדיים ומבציעיהם בעת ההגנה על כרתים בפני התקפה הגרמנית על האי באביב 1941. ספר בעל-עניין לקורא הישראלי, בגלל קרבתו של שדה-המערכה לארץ.

DIXON, BRIG. C. A. & HEILBRUNN, O.: *Communist Guerilla Warfare*, Foreword by Lt.-Gen. Sir R. F. S. Denning, Allen & Unwin, London, 1954, 229 p., Maps, Illustr., 18 s.

הספר מנתח ומסכם את לוחמת-הגרילה, שנוהלה ע"י הרוסים במלחמת-העולם האחרונה נגד הפולשים הגרמנים. הוא כולל פרקים הזנים בארגון כוחות-הגרילה, מקורות-אספקתם, אורחות-הלחימה שלהם, וכן הוא דן באמצעים שיש לנקוט נגדם. מגמת הספר: לשמש כמדריך לפעילות נגד כוחות פרטיזנים במקרה ויתקלו בהם בעתיד צבאות מעצמות-המערב.

KISSEL, GENERALMAJOR H.: *Gefechte in Russland (Lehrbuch der Taktik)* Verlag E. S. Mittler & Sohn, Darmstadt, Mit vielen Abbildungen und Skizzen. Erscheint Herbst 1954.

ספר-הדרכה טקטי, המבוסס על נסיון הצבא הגרמני במסע-רוסיה במלחמת-השנה. הספר מנתח ומסכם את לוחמת-הגרילה, שנוהלה ע"י הרוסים במלחמת-העולם האחרונה גרמנית בעשרות השנים האחרונות. הספר יהיה כנראה אחד הספרים היסודיים ביותר שהופיעו עד כה בשטח לחמת-הרגלים במלחמה בת-זמננו. כמעט אין ספק כי הספר נכתב בהתחשב בענינם של צבאות-המערב בטקטיקת-הלחימה נגד כוחות-חי"ר עדיפים במספרם.

Mc DOUGAL, M. C.: *Swiftly They Struck*, Odhams Press, London, 1954, 208 p., 12 s. 6 d.

פרשת מבצעיו של "הקומנדו מס' 4" הבריטי.

RISSIK, D.: *The Durham Light Infantry at War*, Published by the Regiment, 1954, 352 p., Maps Obtainable through Messers Sifton Praed & Co., 67, St. James's Street, London S. W. 1.

תאור מבצעה של הבריגדה הבריטית מס' 151 במלחמת-העולם השניה. בריגדה זו הורכבה כולה משלושה גדודים של הרגימנט "דארהם לייט אינסטרי", ושירתה כמעט בכל זירות-המלחמה החשובות. יחידותיו השונות של הרגימנט פעלו בצפון-המערב אירופה, איסלנד, במזרח המערבי, מלטה, טוניסיה, סיציליה, קפריסין, עירק, איטליה, יון וברמה. הגדוד הראשון השתתף במבצע-הנפל נגד האי פוס, בים האיגיאני, לאחר גפלת איטליה, והושמר כמעט כולו בהתקפת-הנגד המוססת של הגרמנים.

מדף הספרים

כללי

GABRIELLI, L.: *Abd-El-Krim et les Evenements du Riff (1924-26)*, Ed. Plon, Paris, 1953, Cartes. Ill., 690 francs.

פרשת התקוממות של שבטי "הריף", החיים בצפון-מזרח מרוקו, הן בשטח הצרפתי והן בשטח הספרדי, נגד השלטונות הספרדיים והצרפתיים בשנות העשרים. המפקד המוכשר עבראל-כרים, כיום גולה בקהיר, עמד בראש המרד. מחבר הספר צרפתי, פקיד-גבוה לשעבר בצפון-אפריקה. לתאור-המאורעות שלו נודע כיום ענין מיוחד, לאור המתיחות השוררת בצפון-אפריקה.

SINGER, K.: *The Man in the Trojan Horse*, Beacon Press, Boston, 1954, 251 p., \$ 3.50.

ספר אמריקאי הן בנושא המעסיק מאז את ארה"ב, והוא: בגידה ובוגדים. המחבר מנתח את תולדותיהם של בוגדים, ובוגדים-כביכול, מהאדמירל הגרמני קאנאריס ועד ללאברנטי בריה, ולג'ורג' היס, תוך כדי התייחסות למאמצים הנעשים כעת בארה"ב (כולל אלה של הסנטור מקארטי), לבלום אפשרויות של בגידה בעתיד.

SLESSOR, Marshal of the Royal Air Force, SIR J.: *Strategy for the West*, Cassell, London, 1954, 152 p., 9 s. 6 d.

המחבר מי שהיה ראש הפיקוד החופי של חיל-האוויר המלכותי, אח"כ מפקד-עליון של ה"ר.א.פ." ביס-התיכון בתקופת מלחמת-העולם השניה, ולבסוף ראש המטה האווירי בכריטינה הגדולה, מסכם דיעותיו בדבר אפשרויות ההגנה על אירופה המערבית נוכח סכנת מלחמת-עולם שלישית.

THIEL, E.: *Sowjet-Fernost*, Osteuropa Institut, im Isar Verlag, München, 1933, 330 S., Karten, 19.80 DM.

תאור פיתוחה של סיביר המזרחית ע"י השלטונות הסובייטיים. המחבר, איש-מדע גרמני, מכיר את סיביר הכרה אישית.

THOMPSON, J. M.: *Napoleon's Letters*, Everyman's Library, N. Y., 1954, 312 p., \$ 1.65.

שלוש מאות מכתבים של נאפוליון, בהוצאה יפה וזולה.

WHEELER-BENNET, J. W.: *The Nemesis of Power, The German Army in Politics. 1918-1945*, St. Martin's Press, N. Y., 1954, 829 p., \$ 12.00.

המחבר הוא מרצה ביחסים בין-לאומיים באוניברסיטת אוכספורד, יועץ הסטורי למיניסטריון החוץ הבריטי, ועורך-ראשי של מסמכי מיניסטריון החוץ הגרמני שנשבו ונתפרסמו ע"י כנות-הבריית. ספרו הודן בהתערבותו של הצבא הגרמני בחיים המדיניים של "הרפובליקה היימארית", בתקופה 1918-1945, נחשב לאחד הספרים החשובים ביותר שהופיעו א"י פעם על אודות גרמניה בת-זמננו. הוא חשוב לקורא כהשלמה לספרו של ולטר גרליין על המטה הכללי הגרמני, שהוכר כ"מדף הספרים" של "צקלון" מס' 6.

וללא כל מונח, ותצה את האקיוט האטלנטי ב-65 יום. ע"י הפלגתו הצליח להוכיח כי כך
אדם יכול להתקיים בלבים ללא צידה ומים כשהוא ניוון מן הים בלבד.

D-ALBAS, A.: *Marine Imperiale (1941—1945)*, Bibliothèque de la
Mer, Ed. Amiot-Dumont, Paris, 1954, 244 p., Cartes, III.

מבצעיו וגורלו של הצי הקיסרי היפני מתוארים ע"י קצין ימי צרפתי מתוך הסתמכות
על מקורות יפניים. ספר המעניין ביותר על נושא כמעט בלתי ידוע.

FORESTER, C. S.: *Le Navire*, Ed. Julliard, Paris, 1954, 288 p.,
600 francs.

מהדורה צרפתית, שהופיעה זה עתה, של הספר "האניה" לסי. ס. פורסטר.
(ראה לעיל).

POOLMAN, K.: *The "Kelly"*, Kimber, London, 1954, 254 p., 15 s.

פרשת חייה של המשחתת הבריטית "קלי", מבצעה, ומותה במערכת כרתים 1942.
מסקדה היה הלורד לואי מאונטבטן, כיום המפקד העליון של "צי היסדהתיכון" הבריטי,
והמפקד באזור היסדהתיכון מטעם האמנה האטלנטית.

הספר מלווה מפות רבות, וללא ספק הוא אחד מהתולדות היחידות המעניינים
ביותר של מלחמת העולם האחרונה.

א י ר

AEROPLANE DIRECTORY, 1954, The Temple Press, London, 1954,
546 p., Indexed, 21 s.

מהדורת 1954 של מדריך לענייני התעופה, העוסק ביתוד במסגרת חבר-העמים
הבריטי. נערך ע"י סגל השבועון האווירי הידוע "אירופליין" המופיע בלונדון.

HILLARY, R.: *Le Dernier Ennemi, Avant-Propos de L'Amiral Jubelin*,
Ed. France-Empire, Paris, 1953, 304 p., III., 585 francs.

תרגום צרפתי של אחד הספרים המועזים והידועים ביותר שהופיעו במלחמת-העולם
השנייה. מתארות בו חוויותיו של קצין-תעופה צעיר, אחד הטייסים הבריטיים אשר שינו
את מהלך ההסטוריה ע"י נצחונם במערכה על בריטניה בשנת 1940. המחבר הצעיר
נהרג בדו-קרב אווירי זמן קצר לאחר סיימו את הספר.

LE GOLF, M.: *Manuel de Droit Aérien*, Librairie Dalloz, Paris,
1954, 513 p.

מדריך למשפט-אוויר. המחבר הוא עו"ד, מרצה ב"מוסד ללימודים גבוהים בין-לאומיים"
הצרפתי, ובבית-הספר-למטה הצרפתי.

MERRIAM, F. W.: *First Through the Clouds*, Batsford, London, 1954,
176 p., III., 21 s.

זכרונותיו של אחד מחלוצי התעופה הבריטית, שהיה "הראשון אשר חדר ועבר דרך
העבים" כבר בשנת 1912.

REYNOLDS, Q.: *The Amazing Mr. Doolittle*, Cassell, London, 1954,
313 p., 18 s.

הביוגרפיה של הלויט-ג'י גיימס דוליטל, שהמריא כבר ב-1942 מעל סיפון נושאת
מטוסים אמריקאית להפציץ את טוקיו, ושירת אח"כ כמפקד כוחות-האוויר האמריקאים
בצפון-אפריקה ובבריטניה. פריעטו של אחד העתונאים הידועים ביותר בארה"ב.

י ם

פורסטר, סי. ס.: "האניה, צבא הגנה לישראל, הוצאת מערכות, ת"א, 1954,
212 ע', מפה ותרשים, מחיר: 1.300 ל"י לחיילים, 1.800 ל"י לאזרחים.

אחד מספריו הידועים ביותר של הסופר האנגלי המופרסם, מעצבו של "הקפיטן
הורנבלואר". סיפור-המעשה מתפתח על רקע מערכה ימית שהתנהלה בין הבריטים
האיטלקים ביסדהתיכון במרס 1942, תאור חי מאין-כמוהו של סירת קלה, וצותה, בשעת
קרב ימי נגד אויב עדיף בכוחו.

BOMBARD, Dr. A.: *The Voyage of the Hérétique*, Simon & Schuster,
N. Y., 1954, 214 p., III., \$ 3.50.

תאור הרפתקתו של הצרפתי הצעיר אשר הפליג ב-1952 ברפסודת-הצללה של גומי,

צינקוגרפיה רינדזונסקי

15 שנות

עבודה

עם

מערכות

תל-אביב. רחוב הקישון 6 • טלפון 66548

בהוצאת „מערכות“ הופיע:

בעיני אויב

שלושה חיבורים ערביים על מלחמת הקוממיות

תרגם ותיבד סרן ש. טבאג

220 עמודים. בצידוף 6 גופות-מערך של הלגיון.

לאנשי צבא ומנויי מערכות 1.950 ל"י

המחיר 2.750 ל"י

מפעלי מלט ישראליים

” נ ש ר ”

נ ש ר - ר מ ל ה

הוצאת „ההסתדרות הציונית“ ו„מערכות“

בראשית שנת תשמ"ו

יצא לאור

הכרך הראשון

של הספר

תולדות ההגנה

בעריכת :

נשיא המדינה **יצחק בן-צבי**, שר החינוך והתרבות הפרופ' **בן-ציון דינור**
(העורך הראשי), **שאול אביגור**, **אלעזר גלילי**, **ישראל גלילי**, **יהודה סלוצקי**, **גרשון ריבלין** (מוזכיר המערכת).

בכרך זה — מהתגוננות להגנה — מקופלים חמישה ספרים המגוללים בהרחבה את התפתחות המפעל הבטחוני, רקעו, בעיותיו מראשית ההתישבות החדשה, המושבות הראשונות, „השומר“, מלחמת העולם הראשונה, ניל"י, הגדודים העבריים, מאורעות תל-חי וירושלים ב־1920.

בכרך זה משתתפים :

י. סלוצקי, **י. מאור**, **י. הרשלג**, **ח. בן-ששון** ו**שאול אביגור**.

כרך ראשון זה יכיל כ־700 עמודים בתבנית גדולה וילווה תעודות, תמונות ומפות.

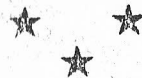
המחיר 7.500 ל"י

אנשי צבא וחומסי „מערכות“ וחברי ארגון ההגנה יקבלוהו בהנחה. כרגיל

הפנה הזמנתך לר.צ. 432, או פנה למחלקת ההפצה של „מערכות“
תל-אביב. רחוב נחלת בני'סין 57

המשביר המרכזי **בע"מ**

תל-אביב, דרך שלמה (בנין המשביר)

המוסד לאספקה

של ההסתדרות העובדים בישראל

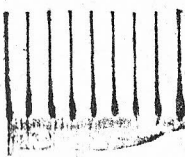
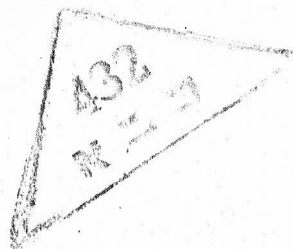
סולל בונה

בע"מ

חיפה

12 ג"ג

36183
 37 לאגרדיה דן
 דבט
 דעזדולד
 למס
 חכסד
 על
 תל

30.9.54
 דבט
 דעזדולד
 למס
 חכסד
 על
 תל

